

Giới thiệu Vừa Ý Quý Công Tử

Vừa Ý Quý Công Tử là truyện ngôn tình đặc sắc nói về chàng công tử có tính cách khá ương ngạnh. Hai cô mất tiền, mất cả chiếc xe mà cô yêu thích, mơ ước bấy lâu nay. Những rắc rối mà anh gây ra đã khiến cô nuôi thêm thù hận trong lòng. Một mực là trả thù anh, hoặc phải cắn răng mà chiều chuộng anh.

Ô ô ô —— chỉ kém một tí nữa là công ty sẽ thưởng cho cô xe "Austin",

Tất cả đều tại Tổng giám đốc công ty Vĩnh Xương đáng ghét!

Trong vài giờ ngắn ngủn hai cô ngã hai lần, làm hỏng bộ lễ phục Finie không nói,

Còn khiến cô mất tiền, làm cho xe "Austin" cô mơ ước bấy lâu bay mất!

Khoan đã! Anh hùng hồi nhỏ của cô họ Thiệu, hẳn cũng họ Thiệu.

Oa oa! Hắn. hẳn không phải anh chàng hồi nhỏ dọa cô khiến cô sợ hãi sao?

Giờ thì thù cũ, nợ mới bọn họ có thù lớn rồi!

Vì mang nội dung là chuyện tình hiện đại nên cách xây dựng tình huống của tác giả Thủy Lam cũng vô cùng tinh tế, gần gũi và chân thực. Điều này đã vô tình chạm vào những cảm xúc chân thực nhất ở độc giả, khiến độc giả dễ dàng chiêm nghiệm và thưởng thức. Bên cạnh cùng chuyện tình hiện đại này thì truyện Hào Môn Thừa Hoan Mộ Thiếu Xin Anh Hãy Tự Trọng và Thiếu Phu Bất Lương lại đưa người đọc đến với chuyện tình cổ đại đặc sắc.

Bạn đang đọc truyện *Vừa Ý Quý Công Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

"Tuyên Đình nhà ta thật dũng cảm, đứng ra đánh đuổi chó hoang, còn cứu Ny Ny. Con trai, con thật là giỏi, cha rất tự hào vì con."

Ba Thiệu cao hứng vuốt đầu con trai, cùng vợ nhìn nhau cười một tiếng.

Vậy mà, nằm ở trên giường bệnh, vẻ mặt Thiệu Tuyên Đình lại phiền muộn.

"Làm sao thế? Tuyên Đình, sao con lại không vui, chẳng lẽ con không cảm thấy cứu Ny Ny là chuyện dũng cảm, đáng để vui mừng sao?"

Tuyên Đình cau mày nói: "Chuyện này có gì để vui mừng? Ny Ny chẳng phải là lại ngất đi."

"Thì ra là con đang lo lắng cho Ny Ny. Yên tâm đi, bác sĩ nói Ny Ny tạm thời bị hoảng sợ, ngất đi. Đợi lát nữa tỉnh lại sẽ không sao."

"Nhưng mà. Lần trước Ny Ny bị con gián dọa ngất, liền tức giận một tháng, không chịu nói chuyện với con. Lúc này con lại hại em ấy té xỉu, em ấy sẽ không để ý con nữa."

"Là thế này phải không?" Thiệu Văn Đạt cười hướng Tuyên Đình nói: "Vậy con xem phía sau ai tới thăm bệnh con nào."

Thiệu Tuyên Đình tò mò quay đầu lại, nhìn thấy cặp mắt óng ánh con người đen láy của ngày hôm qua, đang nhìn hắn.

Tuyên Đình mừng rỡ hỏi: "Ny Ny, em là đến thăm anh sao?"

Đỗ Văn Ny xấu hổ gật đầu một cái, ngay sau đó trốn sau lưng mẹ.

Thấy con gái xấu hổ, mẹ Đỗ trêu ghẹo nói: "Ny Ny, không phải con mới vừa tỉnh lại, liền nói muốn gặp Thiệu ca ca sao? Thế nào hiện tại vừa thấy Thiệu ca ca lại trốn phía sau mẹ. Đi thôi? Ny Ny nếu như con không muốn gặp Thiệu ca ca, vậy chúng ta quay về nhà nhé."

"Không, con không muốn trở về. Con muốn ở lại với Thiệu ca ca."

Ny Ny ngậy thơ lập tức chạy đến bên cạnh Tuyên Đình, lấy hành động bày tỏ cô muốn ở lại.

Mẹ Đỗ thấy từ trước đến giờ con gái bảo bối luôn sợ người lạ, lần đầu tiên thoát khỏi sự bảo vệ của mình, chủ động đến gần những đứa bé khác, trong lòng cảm thấy hết sức vui mừng.

Sau lần đó, thái độ của Ny Ny trở lên khác thường, không hề dính mẹ không tha, cả ngày mở miệng ngậm miệng đều là "Thiệu ca ca".

Hôm nay, Đỗ Vân Ny vừa đề cập sách xuống là vội vàng chạy đi tìm Thiệu ca ca cô yêu quý nhất để cùng nhau chơi đùa.

"Thiệu ca ca, chúng ta tới chơi "Mèo bắt chuột " có được hay không?"

"Tốt!" Thiệu Tuyên Đình cũng không cự tuyệt yêu cầu của Ny Ny.

"Nhưng, anh cảm thấy chơi "Quý bắt người vui hơn !!

Mặc dù Ny Ny không hiểu, mèo bắt chuột cùng quý bắt người có cái gì khác nhau, nhưng nếu Thiệu ca ca muốn chơi quý bắt người, vậy thì chơi quý bắt người!

"Chúng ta tới đó chơi quý bắt người." Ny Ny nói.

"Tốt, vậy chúng ta chơi oản tù tì, người thua làm quý nhé!"

"Không thành vấn đề, cây, kéo, tảng đá."

"Oa a! em thắng, Thiệu ca ca làm quý. Nếu như anh không tìm được em, phải chịu hình phạt của em nha!"

"Dĩ nhiên, nếu anh không bắt được em, tùy em xử phạt anh thế nào đều được."

Nghe được lời hứa của hấn, Ny Ny lúc này mới thừa dịp hấn nhắm mắt đếm, chạy đi trốn.

". Bốn mươi tám, bốn mươi chín, năm mươi. Ny Ny, anh muốn đi bắt em a!"

Tuyên Đình đếm tới năm mươi, liền bắt đầu đi chung quanh tìm Ny Ny.

Hấn tìm rất nhiều nơi, nhưng không thấy cô, vì vậy bắt đầu cảm thấy có chút nhàm chán.

Lúc này, bạn học cùng lớp tiểu Minh đi tới nhà hấn, trên tay cầm chiếc xe hơi điều khiển từ xa bản mới nhất, ở trước mặt hấn khoe khoang.

"Thiệu Tuyên Đình, cậu ở đây làm cái gì?"

"Chơi quý bắt người."

"Quý bắt người? Trò chơi nhàm chán như vậy, tôi cũng không muốn chơi. Nói cho cậu biết a! Mẹ tớ mới vừa mua xe hơi điều khiển từ xa cho tớ! Có muốn chơi hay không? Đây là bản mới nhất, rất đắt a!"

Thiệu Tuyên Đình cười cười, hỏi ngược lại: "Phải không? Tuần trước ba tớ cũng đã mua hai hộp cho tớ."

"Gạt người, xe hơi điều khiển đắt tiền như vậy, ba ba cậu mua cho cậu hai hộp là giả a."

Tuyên Đình không biết xe hơi điều khiển cũng có phần thật giả, chẳng qua là ăn ngay nói thật phản bác:

"Không thể nào, hai hộp điều khiển của tớ chạy nhanh như vậy, không thể nào là giả."

"Hừ! Tớ mới không tin xe hơi điều khiển của cậu chạy nhanh hơn của tớ. Nếu không chúng ta thi xem."

"Nhưng là." Vừa nghĩ tới Ny Ny còn đang núp ở chỗ nào chờ hấn kiếm, Thiệu Tuyên Đình bắt đầu do dự.

"Hừ! cậu nếu không có can đảm so với tôi, vậy chứng tỏ xe hơi điều khiển của cậu là giả ."

"Của cậu mới là giả. Thi thi thi, ai sợ ai!"

Bị tiểu Minh kích, Thiệu Tuyên Đình lập tức phản kích, căn bản đã quên Ny Ny còn núp chờ hấn đi tìm.

"Cậu chờ một lát, tớ lập tức trở về nhà lấy xe hơi điều khiển. Chúng ta sẽ tới thi một lần, xem xe ai chạy nhanh hơn."

Một hồi gió lạnh thổi, làm Ny Ny núp ở trong một rương giấy lớn tự trong giấc mộng tỉnh dậy.

"Lạnh quá." Ny Ny ni thò đầu ra thùng giấy, lại nhìn thấy bên ngoài một mảng tối đen.

"Thieu ca ca, anh đang ở đâu?" Ny Ny sợ hãi kêu lên.

Nhưng cô kêu vài tiếng, bốn phía vẫn không có một người nào.

"Ô ô ô. Em rất sợ, Thieu ca ca, tại sao anh không có tới tìm em?" (nghe sên qua)

Ở tại chỗ khóc một lúc lâu, vẫn không thấy Thieu Tuyên Đình, Ny Ny bỏ đi ý nghĩ chờ đợi hân, ở trong bóng tối khóc tìm kiếm đường về nhà.

Hôm nay, trong lòng cô thầm nhớ đến Thieu ca ca cùng với những chuyện ngày nhỏ của hai người.

Trước đó, Thieu thị chuyển nhà sang Mỹ, Ny Ny vẫn nhớ tới vị ca ca thân thiết mà cô thích cùng nhau chơi đùa, nhưng đoạn kỷ niệm này lại là tuổi thơ chưa xốt, lại là bụi phủ từ từ trong thời kỳ nước lũ....

Thời gian qua mau, chớp mắt đã mười lăm năm trôi qua.

Năm đó cô bé Ny Ny thích khóc lại hay sợ, đã không còn tồn tại.

Mặc dù năm đó Thieu ca ca thương yêu cô, cô bắt đầu trở thành đối tượng bị bắt nạt, nhưng nhờ cha mẹ cùng thầy cô quan tâm chỉ dạy cô bé Ny Ny cũng từ từ thoát khỏi bóng ma, trở nên hoạt bát, coi mờ .

Hôm nay, Đỗ Văn Ny, đã trở thành chuyên viên bán mỹ phẩm, bề ngoài cô xinh đẹp, cùng với thủ đoạn mạnh vì gạo, bạo vì tiền*, làm cô ở trong công ty là quán quân chuyên viên tiêu thụ sản phẩm>(*nói chung là bản lĩnh bon chen kiếm sống)

Cứ nghĩ tháng này làm tốt hơn tháng trước, đạt tới tiêu chuẩn quy định của công ty. Công ty sẽ thưởng cô một chiếc xe hơi "Austin" nổi tiếng. Đỗ Văn Ny liền không nhịn được mỉm cười, trong đầu hiện lên hình ảnh xe đẹp phối người đẹp.

Kết thúc một ngày làm việc, Đỗ Văn Ny trở về nhà trọ nơi cô sống một mình, trùng hợp gặp thím Trương hàng xóm cùng tầng lầu.

"Thím Trương, mới vừa đi đón con tan học à?"

"Đúng đó!"

Tròng mắt long lanh lưu chuyển, Đỗ Văn Ny lập tức tìm được chuyện để chuyển đề tài.

"Ai nha! trên quần áo thím có cái cài áo rất đẹp, rất khác biệt. Thím mua ở đâu vậy ạ? con cũng muốn mua một cái để đeo."

"Cái này là chồng thím mua tặng nhân kỉ niệm ngày cưới. Ông ấy mua ở đâu thím cũng không biết, nếu như con thích, chờ chồng thím xong việc thím hỏi cho."

Thím Trương lộ ra nụ cười hạnh phúc, móc ra cái chìa khóa mở cửa để cho đứa trẻ vào nhà trước, còn mình vẫn đứng ở cửa cùng Đỗ Văn Ny nói chuyện.

Phụ nữ à! Máy hát một khi đã mở, làm sao dễ dàng như vậy liền kết thúc.

"Thím Trương, con thật hâm mộ thím, có người chồng thương yêu thím, còn có đứa con đáng yêu như vậy. Còn con, vẫn là người cô đơn, nhiều lúc muốn tâm sự cũng không có ai."

Người phụ nữ nào không thích hư vinh, không muốn được người khác khen ngợi? Thím Trương nghe Đỗ Văn Ny nói..., tự nhiên vui vẻ trong bụng, không nhịn được đem Đỗ Văn Ny trở thành tri kỷ, bắt đầu thao thao bất tuyệt nói :

"Làm gì có? Thật ra thím mới hâm mộ con, đáng đáp xinh đẹp như vậy, da dẻ mịn màng, còn thím gần này tuổi mà có được như con thì tốt biết mấy"

"Đâu có đâu có, nói thật, Thím Trương da cũng không tẻ, một chút cũng không nhìn ra là ba mươi tuổi."

"Ai! Ba mươi. Cái gì mà ba mươi, thím năm nay cũng hơn bốn mươi . Ha ha. Con thật biết nói đùa."

Một người bốn mươi, lại được nói thành ba mươi tuổi, vui còn hơn bay trên trời. Thím Trương được Đỗ Văn Ny nói thế, trong bụng vui như hoa nở.

"Cái gì? thím gạt con à? Thím như vậy mà bốn mươi nói ra ai tin được?!"

Thím Trương cười toe toét, không nhịn được khẽ đẩy Vân Ny."Thật đó! thím không có lừa con, thím năm nay cũng bốn mươi hai ."

"Da thím đẹp như vậy, hèn chi trông thím trẻ thế."

"Là thật sao? Nhưng thím lại cảm thấy gần đây nếp nhăn trên mặt giống như nhiều hơn, dùng nhiều loại kem dưỡng cũng không có tác dụng. Con xem, ngay cả nếp nhăn cũng càng ngày càng rõ."

Thím Trương cố ý chỉ, để cho Đỗ Văn Ny nhìn.

"Có sao? Đứng ở xa không thấy." Văn Ny cẩn thận nhìn một lát, lại nói: "Nhìn kỹ, thì mới thấy có một chút."

"Thật? Con cũng nhìn thấy nếp nhăn sau đuôi mắt thím? Có phải hay không càng ngày càng sâu rồi?"

Thím Trương trong bụng kinh hãi, thời gian đúng là kẻ thù của phụ nữ, tuổi thanh xuân đã trôi đi cùng năm tháng.

"Thật là đáng tiếc a! Thím Trương, đôi mắt của cô rất đẹp, nhưng nhìn kỹ, thật là có mấy cái nếp nhăn. Nhưng thím yên tâm, nhìn nó không quá rõ ràng."

Đúng rồi, con gần đây mới biết có một loại kem mới, sử dụng công nghệ cao lấy tính chất từ thực vật, nó chứa nhiều thành phần bồ đào tử, có thể chống ô-xy hoá và chống lão hóa, nghe nói trị nếp nhăn rất có công hiệu, thím có muốn dùng thử một chút không?"

Đỗ Văn Ny tay chân thật nhanh lấy ra sản phẩm mới nhất của công ty —— "kem dưỡng mắt tạo sức sống", quơ quơ trước mắt thím Trương.

Thím Trương nửa tin nửa ngờ hỏi: "Cái này thật sự hiệu quả sao? Trước đây thím dùng rất nhiều loại. Ngay cả SM2 nổi danh nhất cũng vậy, thím dùng hết hai tuyp rồi, nhưng không thấy tốt hơn chút nào."

"Thím nói vậy là lầm rồi, phụ nữ nếp nhăn hơn phân nửa là bởi vì da bắt đầu lão hóa, không cung cấp đầy đủ dưỡng chất, mà da thịt mất đi độ đàn hồi cùng dưỡng chất, sẽ sinh ra nếp nhăn, gọi là lão hóa. Lúc này, thím chỉ dùng những thứ kia có tác dụng làm mờ là không đủ."

Giống như sản phẩm này dùng công nghệ tiên tiến nhất để làm ra, với thành phần thiên nhiên, không có bất kì chất hóa học nào, ngoài tác dụng bảo vệ và làm mờ, còn có thể chống lão hóa, rất tốt a."

Để chứng minh lời nói của mình, Đỗ Văn Ny cắt lực lấy hộp kem ra, sau đó cô bôi một chút lên bàn tay Thím Trương.

"Thím xem, cái này vừa bôi lên, da đã hấp thụ toàn bộ, đúng không?"

Thím Trương nghe được lời Văn Ny nói ..., tựa hồ động tâm, cầm tuyp kem nhỏ nhỏ lên mắt hỏi: "Nhìn tốt đó, vậy túyp này bao nhiêu tiền?"

Sản phẩm này ở công ty con bán một ngàn rưỡi, nhưng con là thành viên, có thể lấy với giá ưu đãi. Nếu như thím thích, con lấy ngàn hai."

"Túyp nhỏ như vậy, mà một ngàn hai rất đắt a."

"Giá bao nhiêu đều không phải là vấn đề, quan trọng là muốn có đôi mắt đẹp thì phải dùng sản phẩm tốt nhất mới được. Nếu không, trước hết thím cầm túyp này về dùng thử, cảm thấy hiệu quả thì mua."

"Vậy làm sao được, một túyp này đã hơn một ngàn"

"Không sao! Thím cứ lấy về dùng, sản phẩm hữu hiệu mới là quan trọng nhất."

Đỗ Văn Ny rất nghĩa khí đem tuyp kem đưa cho Thím Trương, quay đầu rồi đi.

Thím Trương ngại lấy không đồ của cô, lập tức kéo Văn Ny, móc bóp ra tính toán trả tiền.

"Nghe nói công ty của cháu nhập khẩu không ít kem dưỡng, đều là sản phẩm từ thiên nhiên. Tốt như vậy rồi, thím mua trước một túyp. Nếu như sản phẩm này dùng tốt, thím sẽ mua thêm sản phẩm khác."

"Vâng! con luôn luôn hoan nghênh thím. Đúng rồi, nói đến đây, con phát hiện đáng người thím khá chuẩn! Thật không giống đã sinh hai con, nhưng mà..."

"Nhưng mà thế nào?"

Thím Trương tò mò tròn to hai mắt, trong lòng sớm đã đem Đỗ Văn Ny trở thành cố vấn.

"Nếu như eo của thím có thể thon hơn một chút, vậy thì quá hoàn mỹ. Bởi vì con vẫn cảm thấy đáng người Thím Trương tốt như vậy, mặc sườn xám nhất định rất đẹp. Thím cũng biết phụ nữ mặc sườn xám thì eo phải thon mặc vào mới đẹp."

"Cũng đúng, thím vẫn không tự tin mặc bộ sườn xám mới mua, nếu eo và chân của thím có thể thon hơn một chút thì thật là tốt. Kia. . . . Con có sản phẩm giảm cân không?"

"Đương nhiên là có, công ty con tháng trước mới nhập về sản phẩm đốt cháy mỡ kiềm dưỡng da, Ngày mai con sẽ lấy về cho thím dùng thử."

"Không cần dùng thử, hết bao nhiêu tiền con cứ nói, thím lấy tiền đặt cọc, ngày mai con đến công ty nhớ mang về cho thím một chai."

"Không vấn đề, con lấy trước cho thím dùng thử, nếu hiệu quả thím lấy thêm tiền cho con. Sản phẩm này giá ba nghìn."

"Vậy thím đặt cọc trước cho con hai nghìn." Thím Trương trả tiền, cầm kem dưỡng mắt vui vẻ trở về, nhưng trước khi đóng cửa thì nhớ ra chuyện vội nói. "Chờ một chút, Đổ tiểu thư."

Vừa có thu hoạch lớn, Đổ Vân Ny lập tức tươi cười đáp lại: "Thím Trương, đừng khách khí như vậy, gọi con Vân Ny là tốt rồi."

"Ngại quá, thím quên mất ngày mai công ty chồng thím có một yến hội quan trọng, thím phải đi cùng, sợ về trễ cháu không tìm được, cho nên trước nói một tiếng với cháu, nếu như ngày mai thím về trễ, con hôm sau đưa thím cũng được."

"Tốt. Thím Trương, thím thật tốt, công việc tốt, lại thương ông xã."

Nghe nói Trương tiên sinh là quản lý số một của công ty lớn, thân là người phụ nữ trung niên quản lý, cùng chồng đi yến hội, nhất định rất tuyệt."

"Đâu có!" Bị Đổ Vân Ny thôi phòng như vậy, Thím Trương cười khanh khách không ngừng.

"Đây là yến tiệc do công ty Vĩnh Xương tổ chức, cô còn dư một thiệp mời, không bằng đưa cho con. Nếu con có hứng thú, ngày mai cũng có thể đi."

"Cám ơn cô." Vân Ny vui vẻ nhận lấy thiệp mời, cùng Thím Trương nói lời từ biệt, trở lại trong phòng của mình, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười đắc ý.

Mình vừa rồi biểu hiện thật tốt! Chọn đúng con mời, lập tức nắm chắc cơ hội tiến lên nói chuyện, thông minh bán được sản phẩm.

Rồi sau đó, từ trong miệng Thím Trương biết được tối mai có tổ chức yến hội, càng thêm thu hoạch ngoài dự liệu.

Vì cô mong đợi xe Austin nổi tiếng đã lâu, còn có huy hiệu bảo thạch tượng trưng cho vinh dự và năng lực làm việc, cùng với khoản tiền thưởng khá, nói gì cô cũng phải tham gia buổi yến hội kia, nắm chắc cơ hội không thể để mất con dê béo.

Đại sảnh khách sạn nơi tổ chức yến hội, tụ tập một nhóm người giàu có.

Bọn họ trên tay cầm ly rượu sâm banh, đi tới nói chuyện với nhau.

"Về lần trả giá này, công ty có nắm chắc không?"

"Đó là đương nhiên, tôi nghĩ công trình này giao cho người đứng đầu của chúng ta xây dựng là thích hợp nhất. Không biết Vương Đồng người đứng đầu cửa hàng bách hóa tại Thượng Hải, tiến hành thế nào?"

"Ừ! cứ theo tiến độ này rất thuận lợi, đại khái tháng sau là có thể bắt đầu."

"Xem ra Vương Đồng có khả năng sẽ là người bước vào một trong số các tỷ phú sớm nhất trong chúng ta!"

"Không có không có! đều do mọi người giúp đỡ. Ha ha ha.".

Đổ Vân Ny đi qua một đám đàn ông đang nói chuyện, xác định mục tiêu chính là người phụ nữ trung niên của những người đàn ông đang đứng ở cửa.

"Hừm! Người phụ nữ trung niên Vương chủ tịch trên người đeo GCUCCI nhất định là rất đắt tiền đi?"

"Nào có, một cái mới hai mươi vạn mà thôi (theo hủ bút của mình là 5 thêm 7 con 0 í)=....=""

"Chiếc nhẫn kim cương trên tay tôi tương đối đắt, tốn của tôi hơn bảy mươi vạn đấy!"(175+8 số 0) *o*""

"Trời ơi! dây chuyền ruby của tôi mới tốn năm mươi vạn (125+7 số 0), chiếc nhẫn của cô đã hơn bảy mươi vạn!" (những số liệu trên là giá tiền nhân dân tệ cách đây 2 năm con hiện giờ tôi chịu ^...^""")

Đổ Vân Ny đặc biệt thuê một bộ váy dạ hội màu hồ phách, cầm trên tay một ly sâm banh, hướng chỗ những người phụ nữ trung niên đó đi tới.

Vừa nghe thấy mấy vị bàn tán sôi nổi, Vân Ny trong lòng đang mừng rỡ nhanh tìm đến một đồng dê béo.

"Oa a! Nhẫn kim cương cao cấp thật đẹp, hợp với khí chất duyên dáng sang trọng của người phụ nữ trung niên, thật là thích hợp nhưng mà."

Đổ Vân Ny khuôn mặt cười ngọt ngào.

"Làm sao, trước đó chồng tôi tặng tôi một bộ trang sức đeo tay, một bộ hơn năm trăm vạn đấy!(125+8 con 0 So\$) Đáng tiếc cái loại đó kiểu dáng hơi thô, tôi thấy ngại cho nên không mang ra ngoài. Đàn ông ấy à! Chính là không biết cách chọn trang sức đeo tay."

"Chính là! Người phụ nữ trung niên Vương chủ tịch thật có mắt, chẳng những cao quý xinh đẹp, ngay cả con mắt chọn chọn đồ trang sức đeo tay cũng độc đáo hơn so với người khác. Ngay cả đôi bàn tay cũng được chăm sóc trắng nõn thon dài. Mang nhẫn kim cương trên tay thật là hợp, không bù cho tôi?"

"Đó ha ha. Thật ra thì tôi không dùng kem dưỡng da tay! Cũng chỉ xoa một chút phần SM2 che tay."

SM2 đang là sản phẩm hàng hiệu dành cho người giàu, cũng là đối thủ của công ty Vân Ny, Vân Ny nói gì cũng phải đoạt lấy khách hàng này.

"Cái này. Người phụ nữ trung niên dùng kem dưỡng da mặt sao? Ai. Khó trách."

Nhìn Vân Ny bộ dáng muốn nói lại thôi, Vương người phụ nữ trung niên lập tức hỏi: "Khó trách cái gì?"

"Khó trách trên mặt người phụ nữ trung niên có chút mụn, tôi nghe nói cái kem dưỡng đó dùng nhiều hóa chất làm nhòe da, rất nhiều người sử dụng đều gặp phải vấn đề này."

"Có thật không? Kia phải làm sao?"

Lúc này, đám người phụ nữ trung niên dùng sản phẩm đó, bắt đầu chạy tới.

"Nói thật, trước tôi cũng dùng nhãn hiệu đấy, kết quả là da mặt trở nên nhòe, rất nhiều mụn. Sau tôi đổi sang một loại khác, da được cải thiện, chẳng những da thịt trở nên mịn màng, ngay cả mụn cũng không còn nữa."

"Thiệt hay giả? Sản phẩm kia nhãn hiệu nào, sao dùng tốt như vậy?"

"Trên người tôi vừa đúng mang theo một chai, có thể lấy ra để cho các vị dùng thử một chút."

Trong nháy mắt dài ra, oh no, ở trong lòng Đỗ Vân Ny buồn cười, đẻ béo đã cắn câu.

Ai ngờ lúc cô một tay cầm sâm banh, một tay kia vội vàng đưa vào ví da tìm mồi câu, đang chuẩn bị nói thì sau lưng bị người khác va chạm, ly sâm banh trên tay đổ lên người vị người phụ nữ trung niên kia.

"Ai nha, lễ phục Chanel của tôi."

"Thật xin lỗi, có người đụng tôi nên mới thế, tôi thật không phải là cố ý."

"Coi như cô là không cẩn thận, nhưng một câu 'Thật xin lỗi' thì coi như xong sao?"

"Rất xin lỗi, tôi thật không phải là cố ý, tôi sẽ chịu phí tẩy rửa của bộ lễ phục này."

Vương người phụ nữ trung niên nhìn cô xin lỗi thành ý nên cũng không truy cứu nữa.

Đỗ Vân Ny mất thấy chuyện đã được giải quyết, quay đầu liếc người hại cô sắp có Austin, trong nháy mắt bay thẳng đi mất.

Người đàn ông cao gầy lãnh khốc, đụng cô xong, hại cô phải bỏ tiền ra, còn không có một câu xin lỗi, thật là kém cỏi.

Quá đáng hơn chính là, vây quanh hẳn là một đám phụ nữ, cặp mắt hiện lên vẻ ngưỡng mộ.

Phụ nữ bây giờ mất bị mù sao? Cưng nhiên lại thích loại đàn ông mất lịch sự này.

Vân Ny hướng chỗ người đàn ông đang đi tới chỗ đám phụ nữ kia.

"Vị tiên sinh này, anh mới vừa rồi đụng tôi, tại sao không xin lỗi? Có tiền là rất giỏi sao? Anh có biết vừa hại tiểu thư đây mất một món lời giao dịch?"

Phát tiết hết tức giận, cô lúc này mới nghĩ đến tìm loại người này gây sự, có thể sẽ chọc giận đối phương?

Nếu như đối phương mắng trở lại làm sao bây giờ?

Nhưng là, ngoài ý liệu của cô, người đàn ông kia lại quay đầu hướng cô lộ ra nụ cười Thiên Sứ.

"Tôi mới vừa rồi đụng phải cô sao? Ngại quá, bởi vì mới vừa rồi quá nhiều người vây ở bên cạnh tôi, nên hoạt động của tôi có chút khó khăn. Nếu như không cẩn thận đụng vào cô, tôi hướng cô xin lỗi." Người đàn ông cao gầy, tuấn mỹ, ưu nhã, có nụ cười Thiên Sứ, cực kỳ hướng cô khom lưng xin lỗi.

Đỗ Vân Ny nhất thời ngây ngẩn cả người, không ngờ tới đối phương cư nhiên sẽ hướng cô nói xin lỗi.

"Thật ra thì. Cũng không còn cái gì nữa."

Hướng Vân Ny ưu nhã cười một tiếng, người đó liền xoay người rời đi.

Người đàn ông vừa quay lưng đi thì ngay sau đó có một đám tiểu thư thiên kim nhiệt tình vây quanh.

"Thieu tiên sinh, nghe nói anh tính ở Đài Loan thành lập chi nhánh công ty? Anh có ý định đem trụ sở tại Mỹ hướng tới Đài Loan?"

"Thiệu tiên sinh, nghe danh anh ở nước ngoài, gia đình em ngưỡng mộ đã lâu, tối nay có thể phải thu xếp công việc bớt chút thì giờ gặp mặt gia đình em."

Người đàn ông tuấn mỹ nho nhã mỉm cười cùng mấy cô gái kia, lên tiếng chào hỏi xong, liền tiến vào phòng VIP nghỉ ngơi.

Tổng giám đốc công ty Vĩnh Xương cùng trợ lý đặc biệt —— Vu Dương, ngã ly rượu brandy mừng cho công chạy thoát khỏi ma chướng của đám phụ nữ ngoài kia.

"Làm một gã vạn người mê thật khổ cực."

"Cậu hâm mộ sao? Có muốn hay không đổi cho Cậu ném thử một chút tư vị bị một đồng phụ nữ đuổi theo?"

Thiệu Tuyên Đình khẽ nhếch môi, tay trái tay phải trong lời nói mang ý đùa giỡn.

Vu Dương là trợ lý thân cận, cũng là bạn bè hiểu rõ hần nhất, vì vậy giữa hai người vừa là cấp trên cấp dưới, cũng vừa là bạn bè.

"Điểm này tôi không dám nghĩ, mà vừa nãy có người phụ nữ dám lớn tiếng với anh, đây là lần đầu tiên tôi thấy."

"Tôi cũng là lần đầu tiên đụng phải người phụ nữ như vậy." Bất quá là không cẩn thận đụng phải cô ta, cô tựa như ác thần đuổi theo hần, muốn hần nói xin lỗi.

Uống xong ly rượu nguyên chất, Thiệu Tuyên Đình rót cuộc cũng tháo mặt nạ nho nhã trước mặt mọi người:

"Cậu có tin hay không, tôi có thể cho người phụ nữ hung dữ kia thu hồi về mặt hung ác đó. Ở trước mặt tôi hoàn toàn biến thành một con cừu mà không phải là cọp mẹ?"

Vũ Dương đối với trò chơi của tổng giám đốc, cũng cảm thấy có chút hứng thú.

"Nhưng tôi không cho là người phụ nữ đó không giống đám phụ nữ bên ngoài kia sẽ vây quanh anh."

"Cậu chờ xem, tôi sẽ biến con cọp mẹ thành một con cừu nhỏ." Thiệu Tuyên Đình khuôn mặt tuấn mỹ, lộ ra nụ cười thần bí.

Bạn đang đọc truyện *Vừa Ý Quý Công Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Chương Hai

Sửa sang lại mái tóc ngắn, lại đeo bộ mặt ngây trang, Thiệu Tuyên Đình thông dong đi ra khỏi phòng VIP.

Rất nhanh, hần liền ở trong đám người phát hiện Đỗ Vân Ny đang cùng quý người phụ nữ trung niên ở cửa trò chuyện với nhau thật vui.

Cầm lên một ly rượu, Thiệu Tuyên Đình phong độ nhẹ nhàng đi về phía Đỗ Vân Ny.

"Dùng qua loại kem dưỡng này giúp làm ồm một số chỗ, dáng người của cô nhất định sẽ hoàn mỹ hơn bây giờ. Hơn nữa chân của cô trắng đẹp như vậy, nếu có thể ồm một chút, mặc váy ngắn vào nhất định làm cho người đàn ông nào thấy cũng rất cảm."

Đỗ Vân Ny uốn ba tấc lưỡi, đang thao thao bất tuyệt thuyết phục những quý người phụ nữ trung niên, tất cả phụ nữ đều tha thiết ước mơ có một dung nhan xinh đẹp mỹ lệ.

Nhưng cô không biết bọ ngựa bắt ve, thất bại ngay sau đó.

Ở trong đám phụ nữ bao quanh, Thiệu Tuyên Đình như cũ ưu nhã, thông dong, bất động thanh sắc từ phía sau đến gần Đỗ Vân Ny.

Hần giờ ly rượu trong tay lên, cố ý hất lên tóc Đỗ Vân Ny, không ngờ lực đạo quá mạnh khiến nhần trên tay cũng dính vào tóc.

Tóc thật vất vả mới gỡ ra được, vừa quay đầu lại nhìn thấy cặp mắt tràn đầy áy náy, Đỗ Vân Ny nhìn hần một cái.

Thiệu Tuyên Đình mang theo áy náy nói: "Xin hỏi có thể mời cô dùng com để bày tỏ sự áy náy của tôi không?"

"Cái này."

Vân Ny do dự nhìn thoáng qua chiếc nhẫn ngọc bích trên tay Tuyên Đình, ánh sáng ngọc chói mắt. Đá quý thật là hoàn mỹ, giá trị nhất định không rẻ.

Người đàn ông trước mặt cũng tôn quý, hơi thở ưu nhã, lại là cực phẩm trong nhân gian. Nếu như phụ nữ được mời mà không đi là đại ngốc.

Vì vậy, Đỗ Văn Ny cười trả lời: "Tôi đồng ý."

Dưới ánh nến lẳng mạn, ánh sáng yếu ớt.

Giờ phút này, hai người đang ngồi ở Hi Nhĩ Đồn dùng cơm.

Xuyên thấu qua ánh nến, Đỗ Văn Ny ngoài ý muốn phát hiện người đàn ông trước mắt đẹp mị hoặc, ánh mắt xinh đẹp và sâu xa, nhìn bộ dáng hần ưu nhã dùng cơm, Văn Ny cảm giác mình cầm dao nữa chỉ có dùng một từ ngốc để diễn tả.

"Cô cầm dao như thế không đúng, cầm như vậy mới đúng."

Tuyên Đình ôn nhu nhiệt tình dạy cô cầm dao nữa, sau đó thuận tay cắt một miếng thịt bò cho vào đĩa của cô.

Khi tay hần chạm đến Văn Ny, cô cảm thấy nhịp tim tăng nhanh, thân thể thoáng chốc nóng lên.

"Nhà hàng này đầu bếp làm thịt bò bít tết ăn thật ngon, cô nên nếm thử một chút mùi vị của nó."

"Cám ơn!"

Văn Ny chậm rãi ăn thịt bò hạng nhất, đúng là cực phẩm cho vào miệng thì chậm tan ra.

Thì ra những người có tiền đều trải qua cuộc sống xa hoa như thế, còn cô chỉ lo đến công việc, sống ở Đài Bắc, lao碌 vô cùng. Chưa từng có cơ hội nhân nhả ngồi ở khách sạn hào hoa hưởng thụ đồ ăn ngon?

Đang lúc cô cảm thấy Đài Loan giàu nghèo chênh lệch hết sức, Thiệu Tuyên Đình lại không cẩn thận đụng ngã lán rượu đỏ.

Văn Ny kinh hoàng đứng dậy, chỉ sợ chiếc váy đắt tiền này bị dính phải rượu, lại bị phục vụ phía sau đụng ngã.

Văn Ny chật vật đứng dậy, lại thấy Tuyên Đình trong mắt lóe lên một tia giễu cợt.

Là cô hoa mắt, hay nhìn lầm rồi sao? Không giống như dáng vẻ ôn văn nho nhã, người đàn ông làm sao có thể sẽ xuất hiện ánh mắt như vậy?

"Cô không cần gấp gáp đi?"

Thiệu Tuyên Đình đỡ cô dậy, giờ phút này con ngươi đen của hần đầy ôn nhu, hoàn toàn không có một tia trào phúng.

Trong lòng Văn Ny trầm nghĩ, nhất định là cô nhìn lầm rồi.

"Thật xin lỗi, tôi nhất thời sơ sót, làm đổ rượu đỏ, còn hại cô ngã." (rượu đỏ mình nghĩ chắc làm rượu vang í)

Đỗ Văn Ny sờ sờ cái trán có chút sưng đỏ, cười khổ nói: "Không quan hệ, tôi không sao."

"Trán của cô bị thương, chúng ta tới phòng thoa thuốc, nghỉ ngơi một chút."

Hần ôn nhu cười, khẽ vuốt trán Văn Ny, Văn Ny cảm thấy trong lòng giống đang bị bốc cháy, sắc mặt cô đỏ bừng, không ngẩng đầu lên được.

"Không nên phiền toái, chẳng qua là bị một chút vết thương nhỏ thôi."

"Vậy làm sao có thể? Nếu như hiện tại không xử lý tốt, về sau nếu là lưu lại vết sẹo làm sao bây giờ?"

Thiệu Tuyên Đình kiên trì, phục vụ sinh dẫn bọn họ tiến vào phòng khách quý.

Phục vụ sinh cung kính rời khỏi phòng khách quý, Thiệu Tuyên Đình đột nhiên nâng mặt Văn Ny lên.

Hần tuần mị đến gần cô, hơi thở ấm áp bay qua khuôn mặt của cô, để cho không khí nhất thời trở nên ấm muội.

Đỗ Văn Ny bị dọa nhảy lui hai bước, còn kém hai tay ôm hết trước ngực, hỏi hần rốt cuộc muốn làm gì.

"Vết thương trên trán còn đau không?" Hần lần nữa đến gần cô, giọng nói trầm thấp, ôn nhu như vậy.

"Không đau, không đau." Văn Ny nhỏ giọng nói, nhưng nhìn vào tròng mắt kia, trực giác nói cô nên cách xa "Tôi Tôi nên đi ra ngoài tốt hơn."

Muốn chạy sao? Không có đơn giản như vậy, hần còn chưa xong đâu!

"Khoan, vết thương của cô còn chưa bôi thuốc." Tuyên Đình một thanh liền đem Văn Ny kéo trở lại.

"A!" Văn Ny ngay sau đó bị hần kéo vào trong ngực.

Mùi nước hoa trên người của hắn, làm cô mê loạn, nhịp tim cũng đã mất không chế.

Đỗ Vân Ny hoảng hốt nghĩ đẩy hắn ra, lại xấu hổ phát hiện, lễ phục của cô lúc này bị cuốn vào thắt lưng của hắn, hai người loạng choạng, liền ngã vào một bên trên sofa.

Thiệu Tuyên Đình muốn đứng lên, lại ảo não phát hiện, đai lưng và lễ phục của cô rồi lại mắc vào nhau, trong lúc nhất thời không có biện pháp cởi ra.

Lúc đầu hắn chỉ muốn đùa bỡn, thử dò xét cô sẽ có phản ứng gì. Ai ngờ lần này đùa quá hoá thật, cùng cô quấn nhau.

Mũi truyền đến thoang thoang hương thơm, hắn ngoài ý muốn phát hiện, mình cư nhiên không ghét cảm giác ôm giường nệm mát vuốt cạp mẹ.

"Anh có thể Trước đứng lên?" Vân Ny đỏ mặt khẽ đẩy mở Tuyên Đình.

Như này hai người ở chung một chỗ, thật sự là quá ám muội .

"Tôi cũng vậy, rất muốn đứng lên, đáng tiếc, y phục của chúng ta đang mắc lấy nhau." Tuyên Đình cắn răng nghiêng lợi nói.

"Vậy làm sao bây giờ? Chúng ta cũng không thể vẫn giống như vậy, nếu là bị người khác thấy, hiểu lầm có thể to lắm."

"Nếu như cô không ngại, vậy tôi không thể làm gì khác hơn là." Thiệu Tuyên Đình vừa nói vừa đứng thẳng người dậy.

Một tiếng vải vóc bị xé, bọn họ rốt cục tách ra, nhưng bộ lễ phục Vân Ny tổn tiền mướn cũng bị phá hủy.

Trời ạ! Bộ lễ phục này chẳng những tiền thuê giá kinh người. Hiện tại thì cô khẳng định phải tốn một đồng tiền mặt lớn để bồi thường bộ lễ phục này.

Vừa nghĩ tới hôm nay vốn là quyết định tới để kiếm một khoản tiền, kết quả, làm ăn cũng không kiếm được, ngược lại còn bị mất tiền. Trời. cô thật sự là thiệt lớn.

Tuyên Đình khóe mắt liếc thấy cô bộ dáng đau lòng, đưa lưng về phía cô giấu nụ cười đùa giỡn .

"Thực xin lỗi, tôi không thể không làm như vậy." Hắn về mặt rất xin lỗi.

Ai! Thật là một ngày lắm tai nạn, nhưng cô đâu gì cũng hưởng thụ được những xa hoa của người giàu có. Coi như tổn tiền mua kinh nghiệm.

Đỗ Vân Ny cắn răng một cái, cô nén đau lòng khẽ co quắp khóe miệng, miễn cưỡng mình lộ ra nụ cười độ lượng. "Không Không sao! Dù sao chỉ là một bộ y phục." "

Vân Ny ở trong lòng cười khổ, lễ phục mắc như vậy, đánh chết mình sẽ không mặc lần thứ hai nữa.

"Vậy làm sao được? Là tôi không cẩn thận phá y phục của cô, để tôi bồi thường mới đúng." Thiệu Tuyên Đình vừa nói, móc trên người túi.

"Không cần, không sao." Đỗ Vân Ny khẩu thị tâm phi nói.

"Phải chấp nhận cho tôi bồi thường lại."

"Anh đã thế, vậy tôi liền cung kính không bằng tuân mệnh." Đỗ Vân Ny trong mắt lộ ra ánh sáng hy vọng, cười ngọt ngào mong đợi hắn đưa ra chi phiếu.

Vậy mà, Tuyên Đình lục lợi nửa ngày, lại không lấy ra một đồng tiền .

Hắn cười xấu hổ, "Ngại quá, tôi hiện tại mới nhớ, tôi quên mang chi phiếu."

Vân Ny nghe được lời của hắn, mặt nhất thời sụp xuống.

Sớm biết hắn bỡn cợt như vậy, cũng không nên đối với hắn ôm bất kỳ kỳ vọng nào mới đúng.

"Không quan hệ, coi như quên đi."

Cô phảng phất nhìn thấy cỗ xe khá ái Austin, cộng thêm khoản tiền thưởng kếp xù, cùng danh hiệu tượng trưng cho vinh quang lam ngọc, cứ như vậy —— bay.

Vân Ny cũng chỉ có thể ở trong lòng âm thầm thuyết phục mình —— không thể mất đi phong độ, không thể mất đi phong độ, cho dù có nhiều thất vọng, ảo não, không cam lòng, cũng không thể biểu hiện ra.

Vân Ny ép buộc mình, hướng hắn lộ ra nụ cười so với khóc còn khó coi hơn.

Thiệu Tuyên Đình không có rõ về mặt cô, đây là lần đầu tiên hắn phát hiện về mặt khả ái như thế của một người phụ nữ.

Vì vậy, hắn lấy ra danh thiếp đưa cho cô, ôn nhu cười nói: "Xin cô nhận lấy tấm danh thiếp này, ngày mai có rảnh rồi mời tới công ty của tôi một chuyến, tôi sẽ đem chi phiếu bồi thường lễ phục cho cô được không?"

Đỗ Vân Ny cầm lên tấm danh thiếp, đột nhiên nhìn thấy ba chữ to "Thiệu Tuyên Đình" .

Tên này hình như rất quen tai? Cô đã từng nghe qua? Lại nhất thời không nghĩ ra.

"Có thể nói cho tôi biết tên của cô không?"

Thiệu Tuyên Đình hỏi thăm, cắt đứt suy nghĩ của cô, cô trả lời ngay: "Tôi tên là Đỗ Vân Ny."

"Đỗ Vân Ny." Cái tên này làm cho vẻ bình tĩnh như nước hồ thu của hắn dâng lên rung động thật nhỏ, nhưng hắn cũng nhất thời nhớ không ra đã nghe qua tên này ở đâu.

Lúc này, bên ngoài truyền đến một hồi tiếng gõ cửa dồn dập.

"Tổng giám đốc, chủ tịch mới vừa đến hội trường đang tìm anh." Trợ lý Vu Dương ở ngoài cửa nói.

"Tôi đã biết."

Thiệu Tuyên Đình xoay người, phong độ nhẹ nhàng về phía Vân Ny giải thích: "Tôi có việc trước hết rồi đi."

"Tôi cũng vừa lúc muốn đi, kia. hẹn gặp lại ." Để tránh vị quý công tử này lần nữa mang đến tai nạn, Đỗ Vân Ny vội vàng nắm chắc cơ hội thuận đường rồi đi.

Tuyên Đình nhìn cô chạy như chết, lộ ra nụ cười đắc ý.

Vu Dương đứng ở cạnh cửa, thử dò xét hỏi: "Nói vậy Tổng giám đốc chơi hết sức vui."

Hưởng qua dư vị khoái cảm ngăn ngui của việc đùa bỡn con mồi, khóa miệng hắn tà ác nhếch lên cười nói: "Đâu có!"

"Lần này săn thú có cái gì thu hoạch?"

"Cũng không có cái gì, chỉ bắt quá hại cô ta ngã nhào lần thứ nhất, đụng bị thương cái trán, phá hủy lễ phục, cùng thiếu chút nữa lấy xuống da đầu của cô ta mà thôi." Hắn vừa sửa sang lại trang phục, lại quên không nói: "Còn có, thiếu chút nữa liền ăn "Đậu hủ" lần thứ nhất."

"Không biết bữa ăn này anh tận hưởng như thế nào?" ,

Tuyên Đình không muốn cùng người khác chia sẻ cảm giác đối với cô, liền nói qua loa:

"Đem sự cay cú của cộp mẹ, thuần phục thành con cừu nhỏ ôn thuận, cũng không tệ lắm. Cha tôi đang ở phòng yến hội chờ tôi sao? Hi vọng sẽ không giới thiệu vị thiên kim tiểu thư nào cho tôi."

"Chỉ sợ chủ tịch cũng là người trong giang hồ, không còn cách nào khác!"

Nghĩ tới chủ tịch vừa mới đến, liền bị một đám thượng lưu bao vây, lấy vọng tưởng cùng Thiệu gia kết giao mục đích, vẻ mặt Vu Dương liền không khỏi lộ ra nhìn có chút hả hê.

Thiệu Tuyên Đình vừa nhìn Vu Dương lộ ra nụ cười giả tạo .

"Cậu cười cái gì? Nhìn cậu hả hê..., ngày nào đó tôi đem những danh môn khuê tú toàn bộ giao cho cậu, xem cậu còn cười được nữa không."

Vu Dương nghe vậy, lập tức cúi đầu, "Tôi không dám, tôi đây dạ dày mỏng, tiêu hóa không nổi."

Ngược lại Kiều An Na tiểu thư mới vừa điện thoại hẹn anh tối mai gặp mặt."

Nhớ lại dáng vẻ xinh đẹp, phong tình vạn chủng của Kiều An Na, Thiệu Tuyên Đình trên mặt lúc này mới hơi tan ra.

"Còn có, Chiêm Lộ Lộ tiểu thư cũng hẹn anh tối mai cùng nhau dùng cơm."

"Được rồi, tối ngày mai có rảnh rồi sẽ điện thoại cho các cô ấy."

Thiệu Tuyên Đình không vội ứng phó đám phụ nữ xinh đẹp kia.

Bạn đang đọc truyện *Vừa Ý Quý Công Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Chương Ba

Hôm sau, Đỗ Vân Ny đúng hẹn đi đến tòa nhà Vĩnh Xương, còn chưa vào bên trong đã nhìn thấy hai người đứng ở cửa gây gổ.

"Ồi! Đau chết. Uy! Bà già, bà không có việc gì đứng ở cửa làm chi, chó ngoan không cần đường câu này bà chưa từng nghe qua sao?"

Cô gái ăn mặc hợp mốt, hoa lệ xinh đẹp, đang hết sức phách lối mắng một người phụ nữ trung niên.

"Cô nói chuyện như vậy không có người dạy dỗ sao? Chẳng lẽ cha mẹ của cô cho tới bây giờ không dạy cô đạo lý làm người sao? Tôi bắt quá là không cần thận dụng cô, làm sao cô nói chuyện ác độc như vậy?"

Cô gái xinh đẹp, hai tay chống eo, hung tợn nhìn chằm chằm người phụ nữ trung niên trước mắt.

"Bà dám mắng tôi không có người dạy dỗ ? Bà muốn chết sao?"

"Cô này sao vậy? Coi như tôi không cần thận dụng vào cô, tôi đã nói xin lỗi, cô còn muốn như thế nào?" Phụ nhân cũng không cam chịu yếu thế phản bác lại.

"Nói xin lỗi thì coi như xong à? bà già mắt nhắm mắt mở, đụng hù công ngọc của tôi ? Cái vòng ngọc này bà biết bao nhiêu không ? Bà bồi thường nổi sao?"

Cô gái xinh đẹp hướng vị người phụ nữ trung niên giờ chiếc vòng ngọc trong tay bị thiếu mất một nửa lên, mà thái độ cô ngông cuồng, ngay cả người bên cạnh nhìn cũng đều thấy tức giận.

"Hừ! Đừng tưởng rằng một câu xin lỗi thì xem như xong, vòng ngọc này rất đắt, lúc đầu trị giá mười vạn."

"Cùng lắm thì tôi trả cô mười vạn là được."

"Hừ! Bà trả nổi sao? Bất quá. vòng ngọc ở trong mắt tôi giá trị không chỉ mười vạn ! Vòng ngọc này là của bạn trai tôi, cũng là giám đốc của công ty Vĩnh Xương, đưa cho tôi làm vật đính ước. Vật quý như thế, bà nghĩ mười vạn là có thể bồi thường lại sao?"

"Cô. Cô cậy mạnh có thể kiêu ngạo, có ý gây khó khăn cho tôi, có phải hay không?"

"Coi như tôi gây khó khăn cho bà, thì thế nào? bà già chết tiệt."

Đỗ Vân Ny không ưa người đàn bà phách lối lấy mạnh hiếp yếu, có ý làm khó người khác. Cô rất muốn xông tới cho cô ta hai cái tát.

Nhưng là, với công việc là một người phục vụ chuyên nghiệp, trên nguyên tắc mọi chuyện dĩ hòa vi quý là tốt nhất nên cô quyết định trước đối với người đàn bà kia nói lý lẽ rồi tìm thêm cơ hội dạy dỗ cô ta.

"Tiểu thư, vị người phụ nữ trung niên này chẳng qua là không cần thận dụng vào cô, không cần thiết phải làm to chuyện như thế? Huống chi bọn tôi hướng cô nói xin lỗi, không phải sao?"

Ai ngờ Chiêm Lộ Lộ không để ý tới Vân Ny nói, ngược lại đem đầu mâu nhắm ngay Vân Ny, tiếp tục pháo oanh.

"Cô là cái gì? Tại sao quản chuyện của tôi? Bạn trai của tôi là tổng giám đốc công ty Vĩnh Xương, nói một cách khác, tương lai tôi gả cho Tuyên Đình, thì cũng coi như là chủ nhân của tòa nhà này, điều đó chứng tỏ tất cả những thứ ở đây đều thuộc về tôi trông nom. Tôi muốn ở chỗ này mắng chửi người, gây khó khăn cho người, người nào quản được?" Chiêm Lộ Lộ kiêu ngạo mà hất cằm lên, bộ dáng chanh chua không ai bì nổi.

Lời của cô làm cho một người phụ nữ vừa đi tới, ghen ghét dữ dội, căm giận bất bình chống nạnh giận dữ hỏi:

"Cô là ai mà dám nói mình là nữ chủ nhân tòa nhà này ? Hừ! Tôi nay người cùng Tuyên Đình ước hẹn là bốn tiểu thư, cô là rể hành?"

Đỗ Vân Ny kinh ngạc quay đầu lại, nhìn thấy một cô nàng mặc trang phục công sở Chanel kiểu điển, căm tức nhìn Chiêm Lộ Lộ.

"Còn cô là ai? Cùng Tuyên Đình có quan hệ gì?" Chiêm Lộ Lộ khó có thể tin mở to hai mắt, nhìn người phụ nữ trước mắt, cảm giác, cảm thấy cô ta có mấy phần nhìn quen mắt.

"Tôi là hồng phấn tri kỷ của Tuyên Đình - Kiều An Na, đồng thời cũng là nữ chính sắp lên phim tháng sau, còn là người đẹp cùng qua đêm nay với Tuyên Đình."

Chiêm Lộ Lộ ngoài ý muốn phát hiện tình địch, lại là nữ minh tinh năm nay mới nổi Kiều An Na, trong lòng vừa tức giận lại vừa ghen ghét.

Vân Ny có chút kinh ngạc, Thiệu Tuyên Đình cư nhiên như thế hoa tâm? Nhưng nhìn thấy trước mắt kia hai người phụ nữ mắt nhìn nhau chằm chằm, lại

cảm thấy có chút hà hê. Nhìn loại này chó cắn chó, một miệng mao hí mã làm thành tiêu khiển, không tồi.

Nhất là Chiêm Lộ Lộ cứ như vậy trước mặt mọi người khinh dễ một vị người phụ nữ trung niên, thật là quá đáng. Không cho cô ta một bài học thì thật là có lỗi với cảm giác chính nghĩa của cô.

"Người ta là hồng phần tri kỷ cũng đứng ra nói chuyện, cô giả danh là người phụ nữ trung niên của Tổng giám đốc, còn có mặt mũi ở chỗ này giương nanh múa vuốt?" Vân Ny hướng về phía Chiêm Lộ Lộ vừa nói.

"Cô. Cô nói cái gì?" Chiêm Lộ Lộ tức giận nhìn chằm chằm Đỗ Vân Ny, trong lòng hận chết người đàn bà trước mắt xen vào việc của người khác.

Hơn nữa chính là, Tuyên Đình quả thật cự tuyệt buổi gặp mặt tối nay với cô, cho nên cô mới không cam lòng đến công ty của hắn, muốn đích thân hỏi nguyên nhân hắn cự tuyệt cô. Không nghĩ tới còn chưa có hỏi, mà Kiều An Na đã nói cô ta cùng Tuyên Đình có ước hẹn, hại cô dù tức giận thế nào, cũng không thể phản bác lại.

"Tôi đang nói cái gì, cô không phải là rõ ràng nhất?" Vân Ny hướng Chiêm Lộ Lộ ra vẻ khinh miệt cười lạnh, tiếp đó dắt tay vị người phụ nữ trung niên bị khinh dễ kia, ôn nhu hỏi:

"Bác gái, bác coi như mới vừa rồi vận khí không tốt, bị chó điên cắn, cậu là người nhà Tổng giám đốc gây khó khăn cho bác, người điên khùng nói lời điên khùng bác đừng để ở trong lòng. Cháu nghĩ Tổng giám đốc Thiệu sẽ không đến nỗi coi trọng loại phụ nữ thế này, cũng sẽ không có liên quan với cô ta! Chắc cô ta lại mượn cơ hội lừa tiền người khác, bác phải cẩn thận."

Chiêm Lộ Lộ vừa nghe thẹn quá thành giận hét lớn: "Đứng lại! Cô cái đồ đàn bà ghê tởm nói cái gì? Bỏn tiểu thư là loại người mượn cơ hội lừa tiền sao?"

"Tôi lại không cảm thấy cô ấy nói có chỗ nào không đúng." Kiều An Na đứng ra lên tiếng ủng hộ Vân Ny, ngay cả cô cũng không ưa người phụ nữ hách dịch này. "Cô ta ngay cả xưng mình là người phụ nữ trung niên Tổng giám đốc chuyện như vậy cũng làm ra được, còn có cái gì không thể làm đây?"

"Cô. Cô cô. Các cô đều liên hiệp đối phó tôi."

"Vậy cô liền sai lầm rồi, " Kiều An Na cười lạnh nói: "Tôi căn bản là không để cô ở trong mắt!"

"Cô thật là quá đáng, Kiều An Na, cô nhớ cho bỏn tiểu thư, tôi sẽ đi tìm Tuyên Đình lý luận ngay bây giờ, cho hắn biết cô làm nhục tôi, cho hắn biết cô là người đàn bà có tâm cơ." Chiêm Lộ Lộ bị bức không còn kể gì, tính toán xông vào công ty Vĩnh Xương.

"Hừ! Nếu như tôi là cô, tuyệt đối sẽ không làm chuyện ngu xuẩn như vậy." Kiều An Na vẻ mặt không liên quan, cười lạnh.

"Cô nói như vậy là có ý gì?"

"Cô chẳng lẽ không biết tính của Tuyên Đình? Anh ấy từ trước đến giờ ghét nhất loại phụ nữ cố tình gây sự, quấy rầy công việc của anh ấy. Nếu như cô nghĩ đi tố cáo, liền đi đi!"

Chiêm Lộ Lộ bị Kiều An Na dọa sợ, nội tâm bắt đầu dao động. Hai người cứ như vậy giằng co không dứt, ai cũng không có ý thối lui.

Đỗ Vân Ny nhìn hai cô giằng co không dứt, vỗ nhẹ bả vai vị người phụ nữ trung niên nói: "Bác gái, hiện tại không ai làm khó dễ, bác nhanh lên rồi đi."

Người phụ nữ trung niên vừa thấy Đỗ Vân Ny, đã cảm thấy cô có chút quen mắt, nhưng trong khoảng thời gian ngắn nhất thời không nghĩ ra đã từng gặp cô ở đâu, bất quá, bà lần đầu tiên nhìn đã thích cô gái lương thiện trọng nghĩa này.

Phụ nhân cười mị dắt tay Vân Ny, nói: "Dù sao bác chỉ là tới xem con bác một chút, cũng không vội đi. Nếu như cháu cũng không có việc gấp muốn làm, hãy theo bác nói chuyện một lát, như thế nào?"

"Có thể a! Bất quá. Cháu hôm nay tới nơi này là muốn tới công ty Vĩnh Xương tìm Thiệu Tổng giám đốc, cho nên không thể cùng bác tán gẫu quá lâu."

Phụ nhân nghe thấy, trên mặt lộ ra khổ sở, vẻ mặt tiếc hận, "Như vậy a! Khó có được cơ hội gặp một cô gái hợp ý bác! Không thể tán gẫu lâu một chút thật đúng là đáng tiếc. Đúng rồi, cháu mới vừa nói muốn tìm Thiệu Tổng giám đốc, sẽ không phải là Thiệu Tuyên Đình con bác chứ?"

Mọi người vừa nghe, tất cả thất kinh.

Nhất là Kiều An Na mới vừa căn bản không đem tên người phụ nữ trung niên để ở trong mắt, còn có Chiêm Lộ Lộ hung hăng khi dễ bà, vừa nghe thấy bà là mẹ của người mà các cô ngưỡng mộ đã lâu, trong lòng lập tức lạnh nửa đoạn.

Không thể nào? Người phụ nữ trung niên kia ăn mặc tầm thường như vậy, sao có thể là mẹ của một người đàn ông tuần mỷ, ôn nhu đa tình, tài cao chí lớn tung hoành trên thương trường như Thiệu Tuyên Đình.

Vân Ny cũng có chút bán tín bán nghi hỏi: "Bác gái, bác nói là thật sao? Thiệu Tổng giám đốc là con trai bác?"

"Dĩ nhiên! Chẳng lẽ cháu cho là bác không thể nào sinh nổi một người anh tuần mỷ như Tuyên Đình à?"

Đỗ Vân Ny bị vẻ mặt nghiêm túc của vị người phụ nữ trung niên kia làm cho tức cười.

"Đã như vậy, vậy thì phiền toái bác mang cháu đi tìm Thiệu Tổng giám đốc được không?"

Người phụ nữ trung niên yêu thương vỗ vỗ bàn tay trắng nõn nà của Vân Ny: "Tốt nhất! Chúng ta bây giờ liền lên lầu."

Kiều An Na cùng Chiêm Lộ Lộ vốn là còn chưa tin người phụ nữ trung niên, chính là mẹ của Thiệu Tuyên Đình, nhưng nghe bà nói chuyện như thế, chẳng lẽ nói. bà thật sự là mẹ của Thiệu Tuyên Đình? Các cô đó mới vừa đối với bà làm như không thấy, còn cố ý gây khó khăn cho bà, không phải.

"Vân vân, người phụ nữ trung niên. Không, bác gái, xin hỏi bác thật sự là mẹ của Thiệu Tuyên Đình?"

An na cùng Chiêm Lộ Lộ đồng thời phát hiện sự kiện trọng đại, vội vàng đuổi theo hỏi thăm.

Nhìn hai cô gái được chiều chuộng vội vội vàng vàng chạy tới, lần này đối lại người phụ nữ trung niên nghiêm sắc mặt nhìn.

Bà cố ý bày hé ra vẻ mặt nghiêm trọng, ngay cả con mắt cũng không nhìn các cô một cái "Hừ! tôi cùng Thiệu Tổng giám đốc là quan hệ như thế nào, không liên quan đến các cô ?"

Người nhiều tâm cơ nhất Kiều An Na nhìn tình huống thấy không ổn, vội vàng ngọt ngào với người phụ nữ trung niên, "Bác gái, thật ngượng ngùng, mới vừa rồi là An na có mắt không trông, không có chú ý tới bác ở đây, cho nên đến bây giờ mới chào hỏi, thật là thất lễ."

Người phụ nữ trung niên khẽ hừ một tiếng, bày tỏ có nghe được cô nói.

"Lão. Ách! Bác gái, mới vừa rồi là Lộ Lộ không đứng, bác xem Lộ Lộ tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện lớn bé, tha thứ Lộ Lộ một lần đi!"

Lần này người phụ nữ trung niên nặng nề hừ một tiếng, còn cố ý quay mặt qua chỗ khác, ngay cả liếc mắt cũng không liếc nhìn Chiêm Lộ Lộ.

"Cũng không nhìn một chút, trên mặt mình thoa một tầng phấn thật dày, giống như muốn che giấu nếp nhăn trên mặt, lại còn ý tứ nói mình tuổi còn nhỏ, thật là không biết xấu hổ."

Nói xong, bà lại hết sức thân thiết quay đầu hỏi Vân Ny: "Đúng rồi, cháu tên là gì? Cháu làm việc ở đâu? Mới vừa rồi cháu giúp bác vất vả một phen, bác lại quên hỏi tên của cháu, thật là già nên hồ đồ rồi."

"Làm sao được? Bác còn không coi là già đây! Cháu tên là Đỗ Vân Ny, trước mắt cháu làm ở một công ty mỹ phẩm."

Đỗ Vân Ny? Cái tên này giống như rất quen tai .

Người phụ nữ trung niên một lần nữa cẩn thận nhìn Vân Ny, đôi mắt sáng như hai giọt nước, cảm giác như nhớ ra được cái gì, nhưng không thể nói ra nó là gì.

Ai. Không có biện pháp, người đã già, trí nhớ cũng trở nên kém. Nếu không nghĩ ra, vậy dứt khoát cũng đừng nghĩ.

Bà yêu thương vỗ vỗ tay Vân Ny cười nói: "Cháu thật là hiểu chuyện, thông minh, không giống nhau với những người phụ nữ hiểu biết nông cạn."

Đối mặt với loại đãi ngộ khác biệt rõ ràng này, cùng với ý giễu cợt, Chiêm Lộ Lộ giận đến cả người phát run, cũng không dám phát tác.

Kiều An Na còn lại là không chút lưu tình cười trộm lên tiếng, tiếp lại hỏi: "Bác gái, bác cũng thiệt là, mới vừa rồi thế nào không nói sớm bác là mẹ của Tuyên Đình? Như vậy hại An Na không biết, không có thể sớm một chút phát hiện đến bác, để mà chiếu cố bác cho tốt."

Kiều An Na kia cố làm vẻ áy náy không biết, làm người phụ nữ trung niên toàn thân nổi da gà, tức giận nói: "Các cô lại không hỏi, tôi cái gì phải nói?"

Đụng lên nhiệt mặt lại đụng người tôi lãnh cái mông, An Na định thức thời không lên tiếng.

Người phụ nữ trung niên cứ như vậy dặt tay Vân Ny, nghênh ngang đi qua những người đang làm việc trong công ti Vĩnh Xương.

Mà hai người An Na cùng Chiêm Lộ Lộ, lại tò mò theo đuôi ở phía sau, mục đích là muốn xác nhận đến cùng bà có đúng hay không là mẹ của Thiệu Tuyên Đình.

Một nhóm người đi tới cửa thang máy đợi một lát, trực đạt Tổng kinh lý phòng làm việc cửa thang máy một mở, vừa lúc thang máy đáp tới mở ra là trợ lý Vu Dương, một cái liền nhận ra mẹ của Thiệu Tuyên Đình—— Chu Ngọc Diệp.

Hắn lễ phép cúi đầu, lên tiếng chào hỏi: "Người phụ nữ trung niên lại tới tìm Tổng giám đốc rồi ạ?"

"Ừ! Hắn vẫn còn ở trong phòng làm việc bận rộn sao?"

"Đúng vậy, mới vừa kết thúc một hội nghị cán bộ, Tổng giám đốc đang kiểm tra văn kiện của hội nghị tiếp theo."

"Ta và bằng hữu đi lên gặp nó, cậu cứ làm việc của mình đi!"

"Dạ! Người phụ nữ trung niên muốn dùng đồ uống gì để tôi kê thư ký chuẩn bị."

"Không cần, ta lát nữa nói với thư ký là được."

Chu Ngọc Diệp dắt tay Vân Ny vào thang máy, đi lên lầu.

Tiếp, Vu Dương nhìn thấy Chiêm Lộ Lộ cùng An Na đồng thời há to mồm, bộ dáng bị giật mình kinh sợ.

"Các cô tới nơi này làm gì? Tổng giám đốc có rất nhiều công việc bận rộn, không có thời gian cho các cô, mời các cô trở về đi."

Kiều An Na vừa thấy Vu Dương đối với Chu Ngọc Diệp thái độ cung kính như thế, một lòng đã sớm lạnh. Vì vậy, đối với lệnh tiễn khách của Vu Dương cũng không dám cãi lời, ngay sau đó chán nản rời đi.

Vậy mà Chiêm Lộ Lộ vốn kiêu căng bốc đồng, cũng là chưa thấy quan tài chưa rơi lệ, cứng rắn muốn gặp Tuyên Đình.

"Cút ngay, tôi muốn gặp Tuyên Đình."

"Cô không thể đi lên." Vu Dương ngăn trước mặt Chiêm Lộ Lộ, cự tuyệt cô tự tiện xông vào phòng làm việc của Tổng giám đốc.

"Anh tại sao ngăn cản tôi, không để cho tôi gặp Tuyên Đình?"

"Tổng giám đốc hiện tại bề bộn nhiều việc, không rảnh gặp khách."

"Gạt người, vậy anh mới vừa rồi tại sao để cho bà lão kia, cùng với người đàn bà lai lịch không rõ ràng đi lên?"

"Mời nói chuyện tôn trọng một chút! Người phụ nữ trung niên là mẹ của Tổng giám đốc, cũng không phải để cô tùy ý phê bình." •

"Tôi bất kể dù sao tôi chính là muốn lên đi gặp Tuyên Đình, anh rốt cuộc có cút ngay không?"

Vu Dương đáy mắt thâm thúy, thoáng hiện ánh lửa thần bí, từ đáy lòng hắn đã sớm bắt mắt kiêu đàn bà kiêu căng cựa mạnh. Nếu không phải cô ta vì đến gần Tổng giám đốc, cố ý ngụy trang thành bộ dáng ôn nhu đơn thuần, Tổng giám đốc tuyệt sẽ không nhìn đến loại người như cô ta.

Cũng được! Để cho cô ta đi lên biết một chút về Tổng giám đốc bề ngoài bình thường ôn nhu đa tình, không muốn người biết mặt khác cũng tốt.

"Nếu như cô kiên trì vô luận như thế nào, đều muốn vào lúc này thấy Tổng giám đốc gặp mặt nói chuyện..., cô hãy đi đi!"

Vu Dương tránh người sang một bên, cúi đầu nói.

"Hừ! Coi như anh thức thời."

Đội cửa thang máy mở ra, Chiêm Lộ Lộ phách lối hást cầm lên, đi vào, mà Vu Dương là lộ ra nụ cười âm trầm kín đáo.

Thang máy vừa đến lầu ba mươi sáu, Chu Ngọc Diệp ngay sau đó kích động dắt tay Vân Ny đi về phía đại sảnh tiếp khách bên ngoài phòng làm việc của Tổng giám đốc.

Thư ký vừa thấy được Chu Ngọc Diệp xuất hiện, kinh ngạc hỏi: "Người phụ nữ trung niên sao lại tới đây?"

"Còn không phải là vì đến nhìn con trai ta một cái sao? Tuyên Đình vẫn còn bận rộn ở trong phòng làm việc sao?"

"Đúng vậy, hôm nay có hai hội nghị quan trọng diễn ra, Tổng giám đốc vẫn còn ở bên trong xem lại văn kiện."

"Buổi chiều hội nghị mấy giờ tiến hành?"

"Ba giờ ạ."

"Thời gian vẫn còn sớm, ta đi vào tìm hán tán gẫu một hồi, cũng sẽ không làm trễ nải đến công việc."

Chu Ngọc Diệp kéo Vân Ny đi đến phòng làm việc, Thư ký tò mò hỏi: "Người phụ nữ trung niên, vị tiểu thư này là ai ạ?"

"Đây là Đổ tiểu thư, cô có chuyện muốn gặp Tuyên Đình, lại cùng tôi vừa thấy liền hợp ý, tôi liền dẫn cô ấy đi lên. Như thế này phiền cô thay tôi mang hai tách cà phê đi vào."

"Vâng, không thành vấn đề."

Bạn đang đọc truyện *Vừa Ý Quý Công Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 4

Phòng làm việc

"Mẹ, sao lại tới đây?"

Tuyên Đình xem xong một đồng văn kiện, ngẩng đầu lên, đột nhiên nhìn thấy mẹ của mình tới, hết sức kinh ngạc.

"Thế nào ở đây ai nhìn thấy mẹ cũng hỏi vấn đề giống nhau như vậy? Chẳng lẽ mẹ không thể tới sao?"

"Con không phải là ý này, mẹ."

"Được rồi, được rồi. không sao!"

"Đỗ tiểu thư, cô cũng tới? Hai người biết nhau?"

Đỗ Vân Ny cùng Chu Ngọc Diệp đi vào phòng làm việc, Thiệu Tuyên Đình lấy làm kỳ lạ tại sao hai người bọn họ lại cùng xuất hiện?

"Mẹ cùng Vân Ny là vừa mới biết, Vân Ny là một cô gái vừa xinh đẹp, hào phóng, lại có tính thần trọng nghĩa. Hôm nay mẹ bị hồ ly tinh cạy mạnh khinh dễ, cũng chỉ có Vân Ny chịu vì mẹ lên tiếng."

"A?" Tuyên Đình hướng Vân Ny lộ ra nụ cười cảm kích, "Cảm ơn cô, Đỗ tiểu thư."

"Không sao, chẳng qua là một việc nhỏ." Vân Ny lễ phép trở về lấy về điềm nhiên mỉm cười, trong lòng lại không tự chủ được mà nghĩ, chi phiếu rút cuộc lúc nào thì mới có thể nằm trong tay?

"Mẹ, đến tốt cùng gặp chuyện gì?"

"Ai! Chuyện này một lời khó nói hết. Mẹ mới vừa ở dưới lầu đụng phải một ả hồ ly tinh hung dữ....." Chu Ngọc Diệp kể lại câu chuyện

"Thật có chuyện này?" Thiệu Tuyên Đình âm trầm, trông mắt đầy lửa giận.

Có người dám can đảm như thế làm nhục mẹ của hắn, cũng tương đương với làm nhục hắn. Hắn cũng muốn nhìn một chút là người nào không biết phân biệt, lại dám lớn lối như thế.

Đang lúc Chu Ngọc Diệp thao thao bất tuyệt nói, bên ngoài liền truyền đến giọng Hồ Ly tinh đang cãi vã.

"Bọn người hèn mọn, tại sao ngăn cản tôi? Cô có biết bốn tiểu thư với người lãnh đạo của các cô quan hệ như thế nào? Cút ngay! Tôi có việc muốn tìm Tuyên Đình."

Chiêm Lộ Lộ không để ý sự ngăn cản của thư ký, vẫn cố gắng phải thấy Tuyên Đình.

"Cô không thể tự tiện xông vào phòng làm việc của Tổng giám đốc."

Thư ký muốn ngăn cản Chiêm Lộ Lộ, lại bị cô ta vô tình đẩy ngã.

Cô ta mở cửa phòng làm việc của Thiệu Tuyên Đình ra, lập tức lộ ra một nụ cười kiêu my, phong tình vạn chủng, lại đối trá vô cùng.

"Đình —— người ta."

Chiêm Lộ Lộ chưa nói hết lời, liền bị một giọng nói lạnh lùng cắt đứt: "Ai cho cô tiến vào?"

Thiệu Tuyên Đình lạnh lùng nheo mắt lại, uy nghiêm và mạnh mẽ khó nói nên lời, dọa cho Chiêm Lộ Lộ sợ đến nhất thời ngây ngẩn cả người.

Ánh mắt thật là đáng sợ, cùng hắn gặp gỡ hơn một tháng, cô chưa từng thấy qua Tuyên Đình lộ ra vẻ mặt âm trầm, đáng sợ như vậy.

Ở trước mặt phụ nữ, Thiệu Tuyên Đình, luôn tỏ ra là người lãng mạn mà đa tình, cho nên không có mấy người thấy được vẻ mặt khác của hắn ở trong công ty.

"Đi ra ngoài." Thiệu Tuyên Đình nói ra một câu ngắn gọn lại khiếp người.

Chiêm Lộ Lộ bị lời nói của hấn dọa lui một bước, nhưng liếc mắt nhìn thấy Chu Ngọc Diệp hướng cô ta lộ ra nụ cười đắc ý nên cô ta không cam lòng cầu khẩn nói: "Nhưng là người ta rất nhớ anh, người ta bị ủy khuất, muốn gặp anh."

"Bất kể cô có lý do gì, vừa bắt đầu tôi liền nói qua, thời gian đi làm tôi không cho phép tới quấy rầy, chẳng lẽ cô quên sao? Hay là cô cố ý đem lời của tôi vào tai này ra tai kia?"

Khiếp người ánh mắt cùng lời nói lãnh khốc của Thiệu Tuyên Đình làm Chiêm Lộ Lộ như bị thương nặng sững sờ ở tại chỗ.

"Con trai, cô ta vừa ở dưới lầu vắng mẹ là hồ ly tinh"

Chu Ngọc Diệp không ưa Chiêm Lộ Lộ bộ dáng phách lối vừa mới làm khó thư ký, vừa tức chuyện lãng nhục mình, vì vậy quyết định dạy dỗ cô.

Thiệu Tuyên Đình nổi con thịnh nộ, trông mắt đen có vẻ càng lạnh hơn, "Tôi không muốn nói lần thứ ba, đi ra ngoài!"

Chiêm Lộ Lộ thấy đại thế đã qua, hung tợn trừng mắt nhìn Chu Ngọc Diệp một cái, liền bực tức tông cửa xông ra.

Chu Ngọc Diệp thấy thế, đắc ý cười, "Mẹ liền biết Tuyên Đình nhà ta sẽ không để cho mẹ thất vọng, với lại con trai, con phải cẩn thận cái loại đàn bà đó a!"

"Con hiểu, mẹ, những chuyện nhỏ nhặt này mẹ cũng đừng quan tâm, về sớm một chút nghỉ ngơi đi!"

"Tuyên Đình, con phải nghe mẹ khuyên mới phải, nếu không."

"Chuyện của con tự con sẽ xử lý, mẹ, con còn có hội nghị, con sẽ nói Vu Dương bảo tài xế đưa mẹ trở về có được hay không?"

"Nhưng mẹ còn chưa nói hết. Hơn nữa Vân Ny cũng có chuyện muốn tìm con."

Cô biết hấn không muốn cùng mẹ nói vấn đề của mình, liền cười cười nói: "Bác gái, chuyện của con không vội, nếu Thiệu tiên sinh bận rộn như vậy, chúng ta hãy đi về trước." Không vội mới là lạ, ba vạn đối với nhân viên bán hàng như cô mà nói, cũng không coi là một số tiền nhỏ.

"Này. Được rồi!" Chu Ngọc Diệp có chút không cam lòng đáp ứng thỉnh cầu của Vân Ny.

Thiệu Tuyên Đình lần nữa hướng Đỗ Vân Ny lộ ra nụ cười cảm kích, "Tôi để cho Vu Dương phân phó tài xế đưa hai người trở về. Đúng rồi, Đỗ tiểu thư, tấm chi phiếu này là tôi bồi thường cho cô ."

"Không cần." Vân Ny khẩu thị tâm phi cười, trong lòng lại vui vẻ tính toán số tiền trên sẽ có bao nhiêu?

"Tôi kiên trì muốn cô nhận lấy."

Hắn thái độ kiên quyết cùng với loại khí thế vương giả, làm người ta không cách nào cự tuyệt, Đỗ Vân Ny không thể làm gì khác hơn là cung kính không bằng tuân mệnh nhận lấy chi phiếu.

"Tuyên Đình, đây là chuyện gì xảy ra? Tại sao con lại đưa cho Đỗ tiểu thư chi phiếu?" Chu Ngọc Diệp không hiểu giữa bọn họ rốt cuộc phát sinh qua chuyện gì.

"Chuyện này nói rất dài dòng." Tuyên Đình trên mặt mang vẻ thần bí mỉm cười.

Nghĩ tới ngày đó thất lung của hấn vướng đến lễ phục của cô, Vân Ny không khỏi hai má ửng đỏ. Cô thế nào lại mở miệng nói, y phục của cô bị hấn phá, hai người còn cùng nhau ngã vào trên sofa.

Huống chi, Thiệu Tuyên Đình bên người còn có nhiều bạn gái như vậy, cô cùng hấn phát sinh chỉ là một đêm ngắn ngủi, căn bản cũng không coi là cái gì.

Lời tuy như thế, nhưng vì sao cảm giác có hơi đau nhói lan tràn ở trái tim của cô?

"Rốt cuộc xảy ra chuyện gì, các con không nói, mẹ làm sao biết?" Chu Ngọc Diệp tò mò.

Đỗ Vân Ny sợ Tuyên Đình nói thật, không thể làm gì khác hơn là nhanh dõng đi sự chú ý của Chu Ngọc Diệp.

"Chuyện này về sau có cơ hội con từ từ nói cho bác biết, chúng ta đừng quấy rầy Thiệu tiên sinh làm việc, trước xuống lầu rồi hãy nói!"

"Được rồi! Nhưng cháu phải từ từ nói cho bác nghe a!"

"Vâng, chúng ta rời đi trước hãy nói." Vân Ny dắt tay Chu Ngọc Diệp rời đi.

Đi ra khỏi công ty Vĩnh Xương, Chu Ngọc Diệp vội vàng nắm chắc cơ hội, hướng Vân Ny hỏi thăm: "Cháu cùng Tuyên Đình rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, thần bí như vậy? Nói cho bác nghe!"

"A. Ở chỗ này không tiện cho lắm, lần sau chúng ta tìm một chỗ ngồi xuống tán gẫu được không?" Vân Ny vội vàng nói.

"Nói như vậy cũng đúng, đứng ở cửa nói chuyện phiếm, bác già rồi đứng không được bao lâu liền đau lưng. Nếu không bữa nào tới nhà bác chơi?"

Đỗ Văn Ny không tiện cự tuyệt yêu cầu thành khẩn của Chu Ngọc Diệp liền nói: "Nếu như bác không chê cháu quấy rầy."

"Nói gì..., cháu chịu bỏ qua công việc theo bà lão này nói chuyện, bác vui mừng còn không kịp!"

"Bác yên tâm, công việc của cháu thời gian rất tự do, không cần ngày ngày đến công ty trình diện."

"Như vậy a!"

"Bác gái, bác bình thường có chăm sóc tốt không?"

"Có a! nghe người ta giới thiệu nên dùng thử."

"Nhưng là thấy nó không được thích hợp với da của bác. Hay là xem hôm nào gặp mặt cháu tặng bác kem bảo dưỡng."

"Có thật không?" Lão nhân gia mừng rỡ hỏi: "Nhưng là, như vậy có thể hay không phiền cháu?"

"Sẽ không! tuyệt không phiền tới."

Hai người hàn huyên một lát, tài xế lái xe đến trước cửa công ty Vĩnh Xương.

Chu Ngọc Diệp vội vàng hỏi thăm Văn Ny: "Bác nói tài xế đưa cháu về nhà?"

"Không cần, cảm ơn! cháu còn có chuyện phải đi gặp khách hàng. Bác trước trở về đi."

"Vậy cũng tốt! Đây là địa chỉ cùng điện thoại nhà bác, nếu như con có cần gọi điện thoại, bác bảo tài xế đi đón con. Bác về trước, con đi xe phải cẩn thận a!" Ngọc Diệp viết xong địa chỉ đưa cho Văn Ny.

Mà bà giống như mẹ dặn dò con, làm Văn Ny không tự chủ được nhớ tới khi còn bé, bác gái hàng xóm thương cô như ruột thịt, tình cảm thật than thiết.

Đáng tiếc chính là, cả nhà bác Thiệu đã sớm di dân đến nước Mỹ, cô là không thể nào gặp lại được.

"Cảm ơn! Cháu sẽ đến."

Văn Ny đưa mắt nhìn cỗ xe màu đen Rolls-Royce từ từ đi xa.

Leng keng —— leng keng ——

Sáng sớm chủ nhật, từ trước đến giờ là thời gian Thiệu Tuyên Đình ngủ bù.

Vì vậy bị tiếng chuông đánh thức Thiệu Tuyên Đình, có chút ảo não kéo chăn che kín đầu, muốn ngủ nữa.

Ai ngờ tiếng chuông, mới ngừng một lát, ngay sau đó lại vang lên.

Leng keng, leng keng, leng keng ——

Thiệu Tuyên Đình bị tiếng chuông làm cho không chịu nổi, vì vậy quyết định rời giường đem người ấn chuông phải trả giá, sau đó sẽ tháo chuông ra, cuối cùng là đem tất cả người giúp việc đuổi.

Hắn tùy tiện khoác bộ y phục đi xuống lầu mở cửa.

Mở cửa, nhìn thấy một người đang cầm bao lớn bao nhỏ, mặt bị che một nửa, lập tức phản xạ, tính đóng cửa lại. "Nhà tôi cái gì cũng không thiếu, muốn chào hàng đi chỗ khác đi."

Cầm một đồng hồ, hắn làm cô cảm thấy không cao hứng, cố gắng lấy cùi chỏ nhấn chuông.

"Tôi đã nói rồi, muốn chào hàng."

Thiệu Tuyên Đình lời mới nói một nửa, liền chú ý đến cái thẻ "Nhân viên chào hàng" Đỗ Văn Ny?

"Tôi cùng Chu Ngọc Diệp người phụ nữ trung niên có hẹn, phiền anh thay tôi thông báo một tiếng."

Tuyên Đình lúc này rất có phong độ một tay lấy thứ đồ trên tay cô mang vào.

Mặc dù Chủ nhật sáng sớm bị đánh thức rất tức, nhưng được nhìn thấy mỹ nhân chân thật này Tuyên Đình lập tức bỏ đi con tức.

"Mẹ tôi muốn mời cô hôm nay tới nhà của tôi sao? Mẹ tôi thế nào không có nói cho tôi biết trước một tiếng nên thông cảm?"

Hắn chỉ nhớ rõ tối ngày hôm qua, mẹ hắn ân cần dạy bảo muốn hắn về sớm một chút nghỉ ngơi, lại thủy chung không có nói chuyện bà hện Vân Ny tới nhà.

"Ngại quá, tôi không biết bác không nói cho anh biết tôi muốn tới. Tôi lại đến sớm vậy, không có quấy rầy đến anh chứ?"

"Không có, cô trước ngồi đi, tôi sai người giúp việc chuẩn bị chút thức uống, trà bánh."

"Không cần phiền toái, tôi chỉ là tới thăm bác gái."

Thiệu Tuyên Đình tò mò quan sát một đồng đồ cô mang đến, Vân Ny ngay sau đó giải thích:

"Những thứ này là kem dưỡng da tôi mang đến để cho bác, phiền anh thay tôi đặt lên bàn, cảm ơn."

Hai người đem đồ trong túi mang lấy ra, thì thấy Chu Ngọc Diệp bung đồ đi vào phòng khách.

"Vân Ny, cháu tới rồi! Bác vừa rời ở trong phòng bếp nấu bữa ăn sáng, không nghe thấy tiếng chuông, để cho cháu chờ lâu, thật là sợ ý."

"Đâu có! Bác còn chưa có ăn sáng?"

"Đúng a! cháu có muốn hay không cùng nhau ăn?"

"Cảm ơn, cháu ăn rồi."

Tuyên Đình không hiểu hỏi mẹ: "Trong nhà không phải là có một đồng người giúp việc, mẹ sao còn phải tự mình xuống bếp?"

"A! Mẹ sáng sớm hôm nay để bọn họ nghỉ một ngày. Dù sao mẹ nhàn rồi cũng không có chuyện làm, liền tự mình xuống bếp rồi!"

Thật quái, mẹ hắn sao đem người giúp việc đuổi đi làm gì?

Ý nghĩ vừa đến, Tuyên Đình lập tức khám phá mưu kế của mẹ.

Mẹ sẽ không phải là cố ý kêu mọi người đi, rồi mình tìm thêm có lý có chạy đi, muốn tạo cơ hội cho hắn và Vân Ny một chỗ đi?

Còn có, mẫu thân cố ý để cho tất cả người giúp việc nghỉ một ngày, còn trốn vào phòng bếp cố ý làm bộ như không nghe thấy tiếng chuông cửa, chính là muốn tiếng chuông đánh thức hắn, buộc hắn rời giường.

Nếu không phải tai hắn thính như mèo hoang, dù ngủ thẳng đến khi trời sập cũng sẽ không biết.

Chu Ngọc Diệp đem một nồi cháo nóng bung đến trên bàn ăn.

"Đúng rồi, mẹ mới vừa thay Vân Ny rót chén Hồng Trà, đặt ở trong phòng bếp. Tuyên Đình, con giúp mẹ bung tới đây."

Tuyên Đình vừa nghe, lại cau mày, gương mặt không cam lòng.

Từ lúc nào hắn tổng giám đốc lại thành giúp việc? Hắn hoài nghi mẹ hắn không phải là muốn mượn cơ hội trả thù, chỉ vì hắn chọn lựa bạn gái, cho tới bây giờ không có một người được mắt của bà.

"Đề con đi! Loại chuyện nhỏ này không cần phiền toái Thiệu tổng." Giỏi về nhìn mặt người mà nói chuyện, Vân Ny sớm hiểu ra Thiệu Tuyên Đình không muốn vào phòng bếp.

Thấy Vân Ny tự nhiên rộng rãi giúp một tay bung trà, Ngọc Diệp bắt mắt nhìn con trai một cái. Bà nhưng là muốn để cho con trai biểu hiện một chút phong độ, không nghĩ tới hắn cũng không thêm.

Thiệu Tuyên Đình lại xấu xa cười, hắn là cố ý. Mẹ hắn không nên can thiệp quá nhiều, muốn tìm phụ nữ, nên do hắn làm chủ, mà không phải người khác.

Đỗ Vân Ny bung hai chén Hồng Trà, đưa một chén cho Tuyên Đình, lại bị hắn "Vô ý" đổ, dính lên người cô.

"Ngại quá, lại làm dơ y phục của cô." Tuyên Đình trong miệng vừa nói xin lỗi, trên mặt lại treo trò đùa dai. Hắn là cố ý trêu chọc cô, chờ nhìn phản ứng của cô.

Chỉ trách cô như thế thuận theo mẫu thân "kế hoạch hợp tác", xem ra cô bình thường cũng muốn trèo cao!

Thua thiệt lúc trước hắn trêu chọc cô xong, còn có chút áy náy. Hiện tại cô ra về muốn làm chủ nhân của công ty Vĩnh Xương, vậy hắn mượn cơ hội "Khảo nghiệm" cô?

"Không sao." Vân Ny lộ ra vẻ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười nổi, trong lòng lại hận đến cháy mặt. Cái này nhìn là biết hắn cố ý mà?

"Tuyên Đình, con cũng thiệt là, thế nào ngay cả ly trà cũng cầm không được? Mau đem mảnh vụn trên đất quét đi, nếu để cho người bị thương sẽ không tốt." Ngọc Diệp phản ứng lên tiếng trách cứ con trai.

"Là tại cháu cầm trà không khéo." Vân Ny miễn cưỡng nặn ra một nụ cười.

"Không, tất cả đều trách tôi không tốt, để cho tôi tới dọn dẹp mảnh vụn trên đất, nếu cô bị thương sẽ không tốt." Tuyên Đình ôn nhu cười, trong lòng lại nghĩ, sợ chết cũng không cần đến gần bên thiếu gia, đi sớm một chút, đừng ý vào mẹ hấn thương yêu, sẽ có vị trí người phụ nữ trung niên.

"Để cho tôi tới giúp một tay đi!" Hướng Tuyên Đình lộ ra mặt cười ngọt ngào, Vân Ny trong lòng lại hận đến cắn răng nghiến lợi.

Hừ! Nếu không phải là nể mặt bác, cô đã cho hấn chết.

Mỗi người đều có mục đích riêng phải đạt được, hai người cười, muốn tranh dọn dẹp tàn cuộc.

Hai phút sau.

"Ái —"

Lúc này, phát ra tiếng kêu thảm thiết vẫn là Đỗ Vân Ny, cánh tay của cô bị mảnh sứ vỡ làm chảy máu.

"Thật xin lỗi! Tôi không phải cố ý." Nhìn bàn tay trắng của cô bị chảy máu, Tuyên Đình hết sức áy náy.

Vân Ny giúp một tay dọn dẹp mảnh vụn thì không cẩn thận bị Tuyên Đình quẹt mảnh vụn làm bị thương cánh tay. Mặc dù tính tình hoạt bát nhưng từ nhỏ vốn sợ máu nên thấy máu đỏ tươi chảy xuống, cô bị dọa sợ đến chết ngồi tại chỗ.

Tuyên Đình thật nhanh lấy ra hộp đồ y tế, động tác nhanh chóng thay Đỗ Vân Ny cầm máu, băng bó vết thương.

Đỗ Vân Ny liếc mắt nhìn băng bó giống như làm bánh bao, giống như đã từng quen biết hình ảnh quen thuộc, bỗng nhiên thoáng qua tâm trí. . . .

Bạn đang đọc truyện *Vừa Ý Quý Công Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Chương Năm

Mây đen xám xịt bao phủ phía chân trời, mưa tầm tã không ngừng.

"Tránh ra! Khóc cái gì, đúng khóc quý đáng ghét."

Thằng bé trai so với Đỗ Vân Ny cao hơn cái đầu, đoạt đi cây dù của cô, hung hăng đẩy cô lấy dù bỏ chạy.

Ny Ny bị đẩy ngã, đầu gối chảy máu, khóc không ngừng.

"Tên kia, đứng lại! Đem cây dù trả lại."

Mới vừa bước ra cổng trường Thiệu Tuyên Đình liền nhìn thấy Vân Ny bị thương, lập tức hét lớn một tiếng, chạy đến chỗ Vương bát đản, đơn giản chỉ muốn cướp dù về.

Một hồi lâu, hấn rốt cục cầm lại dù đi về phía Ny Ny, cười an ủi cô: "Ny Ny đừng khóc, anh đã đem cái ô đoạt lại."

Nhìn Thiệu Tuyên Đình đoạt lại cái ô, mà bị đánh sưng má phải, Ny Ny ngược lại khóc đến lớn tiếng hơn. Cô không muốn hại Thiệu ca ca bị thương a! Nhưng là hấn vẫn vì cô mà bị thương.

"Đầu gối của em đang chảy máu, rất đau sao? Không cần gấp gấp, trở về anh thay em thoa thuốc, sẽ không đau đớn."

Ny Ny nhìn má phải bị thương, lại nhếch miệng mà cười Thiệu ca ca, cảm thấy anh rất kiên cường, thật vĩ đại, trong lòng cảm động. Nhưng là nói cảm tạ, cũng biểu đạt không được nội tâm của cô kích động.

Vì vậy, Ny Ny đem cái miệng nhỏ nhắn đỏ thắm gom góp hướng gương mặt Thiệu ca ca, hôn hấn, rung rung nói:

"Ny Ny thích nhất Thiệu ca ca ."

Tuyên Đình kinh ngạc đỏ mặt, qua một lúc mới đáp lại: "Anh cũng vậy, thích nhất Ny Ny. Tương lai Ny Ny lớn lên, làm cô dâu của anh a!"

"Tốt! Chúng ta ghé tay đi."

Hai đứa nhỏ thanh mai trúc mã vô tư ở trong mưa, khò dại cùng nhau ước định chuyện tương lai.

Thằng bé trai dắt Ny Ny về đến nhà, chuyện thứ nhất chính là lấy khăn lông khô trong nhà choàng ở trên người cô, sau đó lấy ra thuốc thay cô bôi, băng bó.

Bận rộn nửa ngày, rốt cục băng bó xong.

Ny Ny nhìn băng ở trên đầu gối, giống như bánh bao, cảm thấy bội phục cực kỳ.

"Thiệu ca ca thật là lợi hại, chuyện gì cũng biết. Anh xem, chân của em có một cái bánh bao ! Thật thú vị. A? Bác trai cùng bác gái đều không ở nhà sao?"

"Ừ! Công ty bè bọn nhiều việc, bọn họ hôm nay chắc về trễ một chút."

"Vậy chúng ta chơi trò chơi đi!" Ny Ny cười hì hì đề nghị.

"Muốn chơi cái gì đây?"

"Thiệu ca ca ở chân của em làm một cái bánh bao, vậy em cũng ở chân của anh làm một cái bánh bao có được hay không?"

"Tốt!"

Thằng bé trai lộ ra nụ cười, đi theo Ny Ny cùng nhau chơi đùa

Nhìn trên tay mà buồn cười, vừa tựa như từng quen biết , làm Vân Ny không tự chủ được nhớ lại Thiệu ca ca.

Lâu như vậy không thấy, cô cũng quên tên của Thiệu ca ca, chỉ nhớ rõ hần họ Thiệu. Hôm nay cho dù có cơ hội gặp lại, Thiệu ca ca còn có thể nhớ cô sao?

"Ngại quá, tôi không tiện nếu không sẽ thay người băng bó vết thương."

Thiệu Tuyên Đình nhìn Vân Ny kia da thịt nõn nà lại thêm vết máu, trong lòng hết sức băn khoăn, thậm chí có một tia khác thường ở trong lòng nảy sinh, phảng phất hần từng gặp qua chuyện như vậy.

Đúng rồi! Là Ny Ny, cô làm hần nhớ lại Ny Ny.

Thật là khéo, tên của cô cũng có một chữ Ny. Nhưng là chuyện cách hơn mười năm, hần đã quên Ny Ny cô bé thích khóc dính hần hình dạng thể nào .

Chu Ngọc Diệp nhìn bàn tay mảnh khảnh của Vân Ny có một cái bánh bao, cười nói: "Tuyên Đình, con thật là một chút tiến bộ cũng không có, cũng đã lớn như vậy, còn là ngay cả băng bó cũng không tiến bộ. Nhìn con đem Vân Ny tay thành gì? Để cho mẹ giúp Vân Ny băng lại!"

"Không cần, bác, cháu cảm thấy vậy cũng tốt." Đỗ Vân Ny cười từ chối, trong lòng vẫn muốn gặp mặt Thiệu ca ca.

"Đúng rồi, Vân Ny y phục cũng ướt, bác tìm bộ y phục cho cháu đổi lại đi, Ngọc Diệp nhiệt tâm nói.

"Không cần, cháu mặc như thế là được."

"Không được, áo trắng dính vào Hồng Trà, nếu như không lập tức cởi ra giặt, sẽ giặt không sạch. Quần áo bác cháu mặc sẽ rộng một chút, nhưng đành phải để cháu mặc tạm!"

Vân Ny vừa nghe Chu Ngọc Diệp nói..., nào dám cự tuyệt.

" Vậy cháu theo bác lên lầu, bác chọn món thích hợp cho cháu."

Tuyên Đình đưa mắt nhìn mẹ và Vân Ny lên lầu, sau đó bắt đầu dọn dẹp mảnh sứ vỡ.

Qua một lúc, điện thoại vừa lúc vang lên.

Thiệu Tuyên Đình nhận điện ——

Là Vu Dương.

"Tổng giám đốc, mới vừa rồi Trình tiểu thư của công ty Triều Dương gọi điện thoại, nói anh ngày hôm qua đáp ứng hôm nay cùng cô ấy uống trà. Còn có, Chu quản lý của công ty Húc Đa cũng hẹn anh cùng nhau ăn tối, có cần hay không tôi thay anh đặt chỗ ngồi?"

"Không cần. Nói cho Trình tiểu thư, tôi một giờ chiều đi đón cô ấy. Về phần Chu tiểu thư, liền định ở."

Thiệu Tuyên Đình lời còn chưa nói hết, Chu Ngọc Diệp đã mang theo Đỗ Vân Ny xuống lầu.

Ngọc Diệp hài lòng nhìn Vân Ny xinh đẹp, vội vàng hướng con trai. "Tuyên Đình, xem Vân Ny mặc trang phục này nhìn có được hay không?"

Hắn theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy đứng ở thang lầu Đỗ Vân Ny, mặc bộ đồ màu đỏ trẻ ngực, chân ngọc thon dài, bầu ngực đầy đặn trắng nõn như ẩn như hiện, làm cho lòng người lay động.

Thiệu Tuyên Đình nhìn Đỗ Vân Ny xinh đẹp nói không ra lời.

Điện thoại một chỗ khác Vu Dương thấy Tuyên Đình thật lâu không có phản ứng, liền hỏi: "Tổng giám đốc, anh còn có việc muốn giao phó sao?"

"Tôi thay đổi chủ ý, thay tôi hủy bỏ cuộc hẹn buổi chiều."

Vu Dương kinh ngạc hỏi: "Tổng giám đốc có hẹn với người khác sao?"

Thiệu Tuyên Đình mặt thần bí nói: "Bí mật. Không có việc gì ..., đừng quấy rầy tôi."

"Được"

Vu Dương chỉ đành phải cúp điện thoại, chỉ sợ quấy rầy tổng giám đốc khó có được thời gian nghỉ ngơi. Lại âm thầm buồn bực, bình thường Tổng giám đốc, việc lớn nhỏ cơ hồ đều là do hắn một tay xử lý. Thế nào lần này lại phá lệ tự mình xử lý?

Thiệu Tuyên Đình cúp điện thoại, lấy ánh mắt tán thưởng nhìn Đỗ Vân Ny chậm rãi xuống lầu. Lần đầu tiên phát hiện, thì ra là cô cũng xinh đẹp, kêu gọi đến thế.

Nhìn con trai ngắm Vân Ny không chớp mắt, Chu Ngọc Diệp cũng biết kế hoạch của mình tiến hành vô cùng thuận lợi, trong lòng mừng thầm. Kế tiếp, chính là tạo cơ hội cho bọn họ ở cùng một chỗ.

"A! mẹ đột nhiên nhớ tới ngày hôm qua Trần thái thái hẹn mẹ chơi mặt chược, mẹ đã trễ một giờ, không đi không được. Tuyên Đình, con liền thay mẹ mời Vân Ny ăn bữa trưa đi!"

Không đợi Tuyên Đình phản ứng, Vân Ny ngay sau đó gấp gấp nhắc nhở bà: "Nhưng là bác gái, cháu còn chưa giúp bác kiểm tra da!"

Chu Ngọc Diệp hi hi nói: "Không quan hệ, không quan hệ! Hôm nay không có thời gian làm, có thể để hôm khác cũng được. Nếu không đồ đều để ở đây đi, ngày nào đó có rảnh rồi trở lại giúp bác!"

"Nhưng là." Đỗ Vân Ny khóc không ra nước mắt mà nghĩ, Austin trước mắt lại bay.

"Đúng rồi, hay là toàn bộ mỹ phẩm dưỡng da bác đều mua lại. Bao nhiêu? Bác gọi Tuyên Đình đưa cho cháu."

Vân Ny vừa nghe Thiệu mẹ nói mua lại toàn bộ kem dưỡng, cảm động đến thiếu chút nữa khóc lên.

A. Austin Cô mến yêu, rốt cục có hi vọng tới tay.

"Như vậy sao? Để cho bác mua nhiều như vậy đồ, thật sự là., ' Đỗ Vân Ny mặc dù trong lòng mừng rỡ, nhưng vẫn phải là khách sáo.

"Làm sao đâu? Chỉ cần cháu không ngại, theo Tuyên Đình đi ra ngoài ăn bữa cơm, những thứ khác cái gì nói cũng tốt."

Cái gì? Phải mặc bộ quần áo này cùng nam nhân đi ăn thì đức hạnh của cô còn gì là trong sáng nữa?

Vân Ny nụ cười trên mặt bắt đầu có chút cứng ngắc.

Mặc dù đây là cô lần thứ hai mặc vào lễ phục sang trọng, nhưng lúc trước món đó bị Thiệu Tuyên Đình làm hư, nhưng cũng là cao nhã mà vẫn bảo thủ, cùng cái này hoàn toàn bất đồng.

Muốn cô mặc cái này cùng đào hoa công tử đi chỉ sợ như thế này chẳng những bị người đó kị, còn có thể mang họa?

Không không không! Cô tại sao có thể mạo hiểm nguy hiểm tánh mạng, cùng người đàn ông đáng sợ này đi ra ngoài?

"Nhưng là, hình như Thiệu tổng bề bộn nhiều việc, sẽ không có có thời gian cùng cháu ăn cơm."

Tóm lại, cô phải tận lực tìm các loại cớ, từ chối yêu cầu Chu người phụ nữ trung niên mới được.

"Xin Đỗ tiểu thư yên tâm, tôi mới vừa đẩy cuộc họp xuống, vừa đúng có thời gian."

Cái tên Thiệu Tuyên Đình ghê tởm này, giống như cố ý muốn cùng cô đối nghịch, hẳn lúc này nói ra những lời này, để cho cô không thể nào từ chối?

Thiệu Tuyên Đình nhìn Vân Ny lộ ra mỉm cười mê người, lại làm Đỗ Vân Ny rung mình một cái.

Nhìn cô xinh đẹp, mê người, vừa thần bí, vừa đáng yêu, hẳn làm sao có thể để cô đi dễ dàng?

Hắn còn không có chơi đùa xong đâu!

Với lại, hắn cũng muốn nhân cơ hội lần này mà điều tra cô, làm thế nào để thu phục được tâm cô.

"Tuyên Đình, cùng Vân Ny đi ra ngoài ăn bữa cơm, phải chăm sóc tốt cho người ta. Đúng rồi, cơm nước xong, con không ngại mang Vân Ny đi Dương Minh sơn xem một chút phong cảnh, uống trà chiều, sau đó ăn bữa tối lãng mạn. Chậm một chút nữa, có thể đi PUB một chút, nếu còn hứng có thể đi cả đêm.....!"

Chu Ngọc Diệp mặt ám muội hướng con trai mãnh liệt mở mắt, ý tứ muốn hắn không nên khách khí, tận lực hưởng dụng.

Loại ám hiệu này, làm Tuyên Đình không hiểu.

Nhưng là hôm nay mẹ lại vui mừng, ân chuẩn cho hắn cả đêm bên ngoài, có thể thấy được Đỗ Vân Ny, cô gái nhỏ này đã hoàn toàn lấy được lòng mẹ hắn.

Vừa nghĩ tới cô sắp sửa "Mạo hiểm tính mạng", cùng Thiệu Tuyên Đình vượt qua một ngày, Vân Ny liền đỏ mặt hơi lạnh.

"Không. Không cần phải phiền phức như thế Thiệu tiên sinh, tôi buổi chiều còn có việc."

Vân Ny vội vả muốn từ chối đề nghị nhả nhận của Chu Ngọc Diệp, ai ngờ không cẩn thận dẫm lên một mảnh sứ vỡ, dưới chân một hồi đau nhức, thiếu chút nữa mất trọng tâm ngã nhào.

Ồ. Cô lại ngã nữa, tên thiếu gia này sao không đem mảnh vỡ dọn sạch?

Thiệu Tuyên Đình vươn tay, dễ dàng đem cô ôm vào trong ngực.

Cảm thụ trong ngực nhuyễn ngọc ôn hương, Tuyên Đình trong lòng lại có một cỗ khác thường nhịp tim đập nhanh, nếu không phải Vân Ny đỏ mặt khẽ đẩy hắn, chỉ sợ hắn sẽ không dễ dàng buông ra thân thể mềm mại mê người kia.

"Mẹ yên tâm, con nhất định sẽ hảo hảo mà chiều cố Đỗ tiểu thư, chẳng qua là không biết Đỗ tiểu thư có chịu hay không cho con cơ hội này, để cùng con trải qua ngày nghỉ cuối tuần?" Hắn đã quyết tâm bồi cô cả ngày.

"Này. Dĩ nhiên. Nguyên ý."

Đỗ Vân Ny hết sức ức chế trong thanh âm run run, lần đầu tiên trong đời cảm thấy như thế tuyệt vọng cùng khóc không ra nước mắt.

Rời khỏi phòng khách rộng rãi, Đỗ Vân Ny cố nén đau đớn dưới chân, chân thấp chân cao theo sát Tuyên Đình, hướng nhà để xe đi.

Thiệu Tuyên Đình đột nhiên ôm lấy cô, Vân Ny hoảng hốt giùng giàng.

"Anh muốn làm gì? Mau buông tôi xuống."

"Người bị thương không nên động mạnh." Hắn ôn nhu cười nói.

Cô ngạc nhiên phát hiện mình lúc này lại mê đắm nụ cười mỉa hoặc của hắn.

"Anh muốn dẫn tôi đi đâu?" Vân Ny lo lắng hỏi.

Hắn cười không đáp, hưởng thụ vẻ mặt đáng yêu của cô.

"Anh rốt cuộc muốn mang tôi đi nơi nào?" Cô căng thẳng hỏi một lần nữa.

Tuyên Đình cười mỉa hỏi ngược lại: "Cô muốn đi chỗ nào ăn cơm?"

"Trong nhà." Ý của cô là muốn trực tiếp về nhà.

Tuyên Đình đối với đề nghị của cô làm như không nghe, không trả lời.

Hắn đem cô ôm vào trong xe, sau đó ngồi vào ghế lái, chọt đạp cần ga, Đỗ Vân Ny không kịp chuẩn bị phát ra tiếng hét chói tai, hướng đường lớn đi

Bạn đang đọc truyện *Vừa Ý Quý Công Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Chương Sáu

Đỗ Vân Ny ngồi ở trong xe, tư thế không được thoải mái, băng bó vết thương dưới chân, khi ngẩng đầu lên đã nhìn thấy xe đi vào khu phố quen thuộc.

"Sau ngã tư đường rẽ trái."

Nhìn Tuyên Đình chạy ngang qua khu phố cô ở, Vân Ny mở miệng nói cho hấn hướng nhà mình ở.

Dù sao cô muốn về nhà, hấn cũng không phản đối lái xe đến nhà gần cô, cô dĩ nhiên là tốt bụng chỉ đường.

Nhưng ở ngã tư đường, hấn lại không lái xe đi về phía nhà cô.

"Này này, không phải tôi vừa bảo anh đi về phía bên trái sao? Tại sao anh lại rẽ phải?"

Thiệu Tuyên Đình cười nói: "Là thế à? Cô mới vừa nói muốn tôi rẽ phải?"

Nào có! Cô vừa rồi rõ ràng muốn hấn rẽ trái, chẳng lẽ hấn không xác định được phương hướng ư?

Nhìn hấn cười vô tội, cô giận đến muốn chết.

"Quên đi, vậy anh quay đầu xe lại cũng được."

"Rất đáng tiếc, đã đi không quay đầu lại."

Đỗ Vân Ny nghĩ thầm nếu hấn không chịu quay đầu xe, cô dứt khoát xuống xe ở chỗ này. "Dừng xe, tự tôi trở về nhà cũng được, không cần anh đưa."

"Tôi có nói sẽ đưa cô về nhà ư?"

"Tôi mới vừa nói muốn về nhà anh có lên tiếng phản đối đâu?"

"Phải không? Tôi từng đồng ý đưa cô về nhà sao?" Thiệu Tuyên Đình vẽ mặt mê hoặc hỏi ngược lại.

"Đúng! Phiền anh bây giờ quay đầu xe giúp tôi." Mặc dù hấn cái gì cũng không đáp ứng, nhưng Vân Ny lại quyết định thay hấn.

"Tôi thay đổi chủ ý." Hấn ôn nhu tươi cười, ẩn dấu trong đó một tia tà ác.

"Anh rõ ràng đã đồng ý đưa tôi về nhà?"

"Phải không?" Hấn làm ra vẻ cố gắng hồi tưởng lời nói mới vừa cam kết.

"Tôi nhớ, tôi đồng ý với mẹ sẽ cùng cô trải qua "một ngày chủ nhật tốt đẹp" Làm sao lúc này lại đưa cô về nhà được?"

"Ách. Thật ra thì. Anh không cần lãng phí thời gian với tôi. Nghĩ xem, anh đường đường là Tổng giám đốc công ty lớn, ngày nghỉ cũng có rất nhiều hoạt động, thật không cần vì tôi mà hy sinh thời giờ của anh." Đỗ Vân Ny rất cố gắng thay đổi suy nghĩ của hấn.

"Không sao." Dù sao ngày nghỉ hấn cũng đi hẹn hò cùng phụ nữ, ở chung một chỗ với ai cũng như nhau.

"Nhưng như vậy làm mất thời gian của anh, tôi thấy rất ngại. Nếu không, bữa này hủy bỏ đi."

"Như vậy sao được? Tôi đã đồng ý với mẹ tôi rồi."

"Nhưng là."

Hấn cố ý cắt đứt lời của cô: "Nếu như cô cảm thấy bất thoải, có thể dùng những phương pháp khác bù đắp lại cho tôi." Thiệu Tuyên Đình ám chỉ cô.

Cô bắt đầu hoài nghi người đàn ông trước mắt, có hay không đúng là một người đào hoa như cô nghĩ? Hay đào hoa căn bản chỉ là một loại nguy trang?

Đỗ Vân Ny đang suy nghĩ, không chú ý tới xe đang chạy nhanh hướng núi.

Chiếc xe sang trọng chạy trong đường núi, bỗng mũi xe có khói trắng bốc lên, Thiệu Tuyên Đình cảm giác không ổn, dừng xe lại.

Bởi vì Tuyên Đình dừng xe khẩn cấp nên cả người Vân Ny ngã về trước. Nếu không có giây an toàn, chỉ sợ trên đầu cô lại có một cái u.

Khiếp sợ phục hồi tinh thần, Đỗ Vân Ny mới phát hiện, cô lại bất tri bất giác bị Tuyên Đình mang tới núi.

"Sao anh lại đột nhiên dừng xe?" Đỗ Vân Ny cảnh giác hỏi.

"Bởi vì đi nữa, sợ sẽ có nguy hiểm." Thiệu Tuyên Đình nói.

"Chiếc xe như thế này làm gì nguy hiểm. Có mà anh cố ý muốn đá tôi ra ngoài xe?"

Đang nổi nóng Đỗ Vân Ny không khách khí dùng tay đấm lên ngực của hắn, không ngờ đầu ngón tay lại truyền đến cảm giác ấm áp, cùng xúc cảm trong người.

Không đúng, cô không giải thích được, bị một người đàn ông mang tới trên núi, hiện tại nên lo lắng mới đúng, làm gì vừa đụng đến ngực hắn, liền suy nghĩ miên man?

Mặc dù cô không phải không thừa nhận hắn đẹp trai giàu có, hơn nữa còn ôn nhu tốt bụng, tuyệt đối là mẫu người lí tưởng trong mắt các thiên kim tiểu thư, nhưng trong đó không bao gồm cô.

Cô có hứng thú đối với khoản tiền thưởng kénch xù cùng xe Austin hơn người đàn ông này.

"Làm sao có? Đỗ tiểu thư xinh đẹp chịu cùng tôi trải qua ngày chủ nhật vui vẻ, tôi vui mừng còn không kịp."

Hắn vẫn nở nụ cười rục rịch, ôn hòa, làm người ta không biết nên cự tuyệt như thế nào.

"Chỉ là chiếc xe của tôi có chút vấn đề."

Nghe hắn nói như thế, Vân Ny mới chú ý tới đầu xe có khói trắng bay ra.

Đỗ Vân Ny trong lòng sợ hãi. Nếu thật là xe có vấn đề gì, đột nhiên nổ tung thì làm sao bây giờ?

Ô. Cô cũng biết cùng tên này ra cửa không có chuyện gì tốt đẹp cả.

Vân Ny âm thầm quyết định, nếu là hôm nay có thể an toàn trở về, cô sẽ lên chùa cầu xin sự che chở.

Thiệu Tuyên Đình mở nắp mũi xe, nhìn bên trong xe lúc này mới hiểu ra.

"Thì ra là két đựng nước đã bị hết. Tôi quên mất Vu Dương đã thông báo chiếc xe này hôm nay sẽ được đưa đi sửa, thật là xin lỗi."

"Ý của anh là chúng ta bây giờ phải đi bộ xuống núi?"

Đỗ Vân Ny ở trong lòng mắng một vạn lần, nếu như không phải là hắn - Đại thiếu gia lấy nhầm xe, bọn họ hiện tại cũng không cần phải chật vật như vậy đi bộ xuống núi.

"Là đường núi, cũng phải có thể lực mới đi được. Chúng ta trước tìm quán ăn rồi nói tiếp."

"Nhưng là ở đây vắng vẻ, tìm đâu ra quán ăn?"

"Tôi nhớ được trên núi có mấy quán ăn, không bằng chúng ta đi lên đi, có lẽ có thể tìm được mấy quán ăn, ăn chút đặc sản miền núi."

Cô khó có thể tin hỏi ngược lại: "Anh muốn tôi mặc như thế này leo núi?"

Thiệu Tuyên Đình không nhịn được nhìn Vân Ny, trông cô hấp dẫn làm hắn không tự chủ được nuốt một hớp nước miếng, cổ đờ xuống dọc vụng đang dậy sóng trong cơ thể.

Mặc dù đào hoa, nhưng chưa bao giờ có bất kỳ người phụ nữ nào làm hắn mất khống chế như thế.

Hiện tại hắn bắt đầu nghĩ, hắn cũng muốn cùng cô ở bên ngoài cả đêm, thử một chút da thịt cùng thân thể hấp dẫn.

Đỗ Vân Ny ngượng ngùng liếc hắn một cái, nhìn tình hình này là có chuyện xảy ra.

Nhìn cô có chút khó khăn khi đi đường, hắn là đàn ông liền nghĩ vươn tay ra đỡ cô.

Ai ngờ ăn dưa bỏ, Vân Ny đối với hắn đã sớm đề phòng, không để ý tới tay hắn, vẫn đi lên trên.

Đỗ Vân Ny bước chân nặng nề, đột nhiên có cành cây rớt xuống, cô sợ hãi kêu một tiếng, suýt nữa ngã xuống bên đường.

"Nguy hiểm!"

Thật may là Thiệu Tuyên Đình kịp thời đỡ cô, mới cứu được một cái mạng nhỏ.

Đỗ Vân Ny bị kinh sợ, ngực dồn dập thở hổn hển, lại không phát hiện quần áo bị hở, bị Tuyên Đình ôm chặt vào trong ngực, bộ dáng rất ám muội.

Thiệu Tuyên Đình nhịp tim vốn ổn định nhưng bởi vì cô mà trở nên dồn dập. Hắn quan tâm hỏi:

"Đừng cử động? Có bị thương không?"

Trong đôi mắt thâm thúy của hắn hiện lên ngọn lửa thần bí mà nguy hiểm.

Trên người Vân Ny thoang thoảng một mùi thơm nhàn nhạt mị hoặc lòng người, cùng với cảm xúc tuyệt vời khi được ôm thân thể nhuyễn ngọc ôn hương làm hắn tham luyến không muốn buông tay ra.

"Tôi không sao."

Trên núi gió lạnh lẽo, Vân Ny giật mình, người hắn ấm áp có thể ngăn cản lạnh, làm cô cảm thấy vừa ấm áp lại thoải mái.

Khuôn mặt Tuyên Đình gằn trong gang tấc, cô lúc này mới phát hiện lông mi của hắn thật dài, khe ním môi mỏng, hấp dẫn mà mê người, làm người ta không nhìn được muốn thương thức, mà rốt cuộc là cô nghĩ đi đâu rồi?

Cô cũng không phải là chưa từng thấy qua người đẹp trai. Dầu gì Đỗ Vân Ny cũng là mỹ nữ, đàn ông theo đuổi cô cũng không ít. Tại sao khi ở cùng người đàn ông này cô một chút phản kháng cũng không có?

Đỗ Vân Ny lập tức khôi phục lý trí, nhưng không thấy hắn buông cô ra, cô không thể làm gì khác hơn là đỏ mặt tránh thoát khỏi ngực của hắn.

Ghét! tự nhiên không làm gì đỏ mặt à? Nếu để cho hắn nhìn thấy làm tưởng cô thích hắn thì làm sao bây giờ?

Nghĩ như thế, cho dù trên núi gió lạnh thổi làm cô không nhìn được khe run lên, nhưng cao ngạo tự ái lại ép cô không thể không ngẩng đầu ưỡn ngực, giả bộ tự nhiên hào phóng.

Ai ngờ khi cô đang giả kiêu ngạo thì cái bụng cứ nhiên lúc này vang dội, làm hại cô hận không tìm được một cái lỗ để chui xuống.

Đỗ Vân Ny nở nụ cười lúng túng, không nói được lời nào.

Thiệu Tuyên Đình ngược lại là tà ác cười, thương thức khuôn mặt sinh động hoạt bát thú vị của cô.

Cô gái nhỏ tính quái này quả thật biết chọc cho người khác ôm bụng cười to.

"A Mỹ, không phải là cuộc thi kết thúc rồi? Làm sao con vẫn còn ở nơi này, không trở về nhà học à?"

Cách đó không xa truyền đến một âm thanh, hấp dẫn sự chú ý của hai người.

"Ba, không phải là ba muốn xuống núi sao? Nhanh như vậy đã trở lại rồi? Con thấy ba bận rộn như vậy, dù sao cũng đã học xong rồi, con muốn tới ruộng giúp một tay."

"Ai! Con mau trở về học đi! Công việc trong ruộng giao cho ba làm là được."

"Không sao mà!"

Đỗ Vân Ny chạy tới

Oa a! Cô chưa từng nhìn thấy một cô gái xinh đẹp, ăn mặc hợp mốt, quần áo kêu gọi đi tới nơi này.

Người cha chú ý tới vẻ mặt khác thường của con gái, cũng quay đầu lại, hai người phụ nữ ngay sau đó lộ ra vẻ mặt kinh ngạc giống nhau.

Thấy thế, Tuyên Đình đầu tiên mở miệng: "Xin hỏi, nhà các người ở gần đây sao?"

"Đúng vậy! Hai người là du khách tới đây sao? Làm sao hai người đi tới được nơi này?"

"Thật ra thì chúng tôi đi ngắm cảnh đẹp, nhất thời không chú ý nên lạc đường."

"A! Khó trách. Chung quanh đây đường núi vừa gấp ghe lại khó đi, cũng khó trách hai người là người ngoài nên lạc đường. Nhưng, gặp được tôi coi như hai người vận khí tốt. Chúng tôi ở chỗ này ở đã lâu. Nếu như hai người không biết đường xuống núi, tôi sẽ chỉ đường cho."

Dân núi nhiệt tình làm hai người cảm thấy ấm áp.

Chẳng qua là, xe của bọn họ cũng không đi được rồi, coi như biết đường xuống núi cũng như không.

"Thật ra thì chúng tôi không vội xuống núi, hôm nay chúng tôi tới vốn là muốn nếm thử thức ăn trên núi. Không biết xung quanh đây có quán ăn nào có thể để cho chúng tôi dùng cơm?"

Thiệu Tuyên Đình cũng không quên Vân Ny đang đói bụng, nhìn đồng hồ đeo tay hiện tại cũng đã hai giờ chiều.

"Nếu như muốn tìm quán ăn ..., từ nơi này theo đường nhỏ đi thẳng, mà có thể đến trấn trên, nơi đó có mấy quán ăn tốt. Nếu như hai người không chê, cũng có thể đến nhà tôi dùng cơm. Dù sao tôi cũng sắp đi, tôi liền đưa hai người đi một chuyến!"

"Vậy thì làm phiền anh."

Người đàn ông quay đầu dặn con gái nói: "A Mỹ, đem đồ trước để đó, về nhà đi học quan trọng hơn."

"Vâng, con biết."

Thiệu Tuyên Đình chú ý tới chân phải Vân Ny bị thương, liền một tay ôm chặt eo nhỏ của cô, đỡ cô đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Vừa Ý Quý Công Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Chương Bảy

Tuy nói chỉ cần đi dọc theo một con đường mòn là đến trấn trên, nhưng một đoạn ngắn đường núi này đi cũng mất nửa giờ.

Đỗ Vân Ny nửa rúc vào trong ngực Thiệu Tuyên Đình nửa dựa vào hắn, một tay chống đỡ nỗi sức nặng toàn thân của cô mới có thể miễn cưỡng đuổi theo người đàn ông.

Ngoài ý nghĩ của Thiệu Tuyên Đình, đoạn đường này cô mặc cho hắn ôm đi, cũng không tránh ngực của hắn.

Chóp mũi ngửi thấy hương thơm mê người trên người Vân Ny, dáng người ma quỷ của cô còn dựa vào trong ngực của hắn, làm hắn không nhịn được nổi lên cổ dục vọng.

Mà dựa vào trong ngực hắn Vân Ny càng lộ vẻ thấp thòm bất an. Bị bàn tay to của hắn kéo, cô nửa người cơ hồ đều dán lên người hắn. Trên người Tuyên Đình truyền tới mùi nước hoa làm cho tim của cô đập càng nhanh.

Bị hắn kéo thời gian càng lâu, cô càng thấy được hai chân của mình không làm được gì.

Rõ ràng chỉ có chân phải bị thương, nhưng bị hắn kéo như vậy, cô cảm giác chân trái cũng như bị thương rồi.

Thật vất vả đi tới trấn trên, lại không nhìn thấy quán ăn chính thức nào.

Mất của Đỗ Vân Ny lại nhìn thấy cô gái đi về phía một quán ăn nhỏ.

Hôm nay tuy là ngày nghỉ, nhưng quán ăn lại không có người khách nào.

Trên đó có treo biển hiệu "Quán ăn nhỏ A Mỹ". Một người phụ nữ trong quán ăn đi ra vừa nhìn thấy người đàn ông, lập tức hỏi: "Hôm nay ông xuống núi, thế nào mà trở về sớm thế? Có hay không thuận lợi mượn được tiền?"

"Làm gì vừa thấy tôi trở về liền hỏi vậy. Trước hết chào hỏi khách đi."

"A!"

Người phụ nữ lúc này mới chú ý tới hai người khách đứng ở sau lưng chồng mình, tuần nam mỹ nữ lạ mặt.

"Ngại quá, mời ngồi. Hai vị ăn cơm chưa? Có muốn ăn chút gì hay không? Chúng tôi món ăn ở đây không đặc sắc lắm, nhưng cũng rất mới mẻ."

Nhìn người phụ nữ nhiệt tình chào hỏi bọn họ, tầm mắt Đỗ Vân Ny dừng ở một cái quán ăn khác ở cách đó không xa trông hoa lệ hơn, còn quán ăn

trước mặt này xem ra khá đơn sơ.

Thiệu Tuyên Đình tự nhiên chú ý tới sự do dự của cô. Nhớ lần trước hắn từng mang một ngôi sao mới nổi đến một nơi ăn hải sản đơn sơ, ai ngờ khi nhìn thấy kia quán ăn đơn sơ, hơi có vẻ xốc xếch, người phụ nữ đó cứ nhiên không chút lưu tình xoay người bước đi.

Hỏi tại sao lại đi, cô chỉ nói cảm thấy không vệ sinh.

Trải qua sự kiện đó, người phụ nữ kia biến mất khỏi danh sách phụ nữ của hắn.

Người phụ nữ cười đưa thực đơn: "Xin hỏi hai vị muốn dùng món gì?"

Vân Ny cười trả lời: "Do Thiệu tiên sinh quyết định đi! Tôi không có ý kiến."

"Đã như vậy, làm phiền chị mang toàn bộ món ăn trong thực đơn chiều lên."

Thiệu Tuyên Đình vừa nói ra lời này, trong mắt bà chủ quán lập tức lộ ra ánh sáng vui sướng. Thật lâu không có người khách nào hào phóng như vậy tới quán ăn, bọn họ phải biểu hiện thật tốt mới được.

"Xin chờ một lát, món ăn tới ngay." Dứt lời, hai vợ chồng vui vẻ hướng phòng bếp chạy.

Tuyên Đình nhìn Vân Ny, trong ánh mắt nhiều hơn một phần tán thưởng.

Mà bây giờ trước mắt hắn là cô gái nhỏ tính quái, không biết cô sẽ lựa chọn thế nào đây?

Một hồi lâu, Đỗ Vân Ny mỉm cười kéo tay Tuyên Đình đi tới quán ăn nhỏ A Mỹ.

Cô chọn quán ăn nhỏ này để ăn cơm.

Cô so với những cô gái cùng hắn ăn cơm, đơn giản khác nhau một trời một vực.

"Anh làm gì thế. Nhìn tôi như vậy ? Trên mặt tôi có dính bẩn sao?"

Đỗ Vân Ny thấy Thiệu Tuyên Đình nhìn cô hơi khác, ánh mắt thật nóng bỏng và có sức quyến rũ.

"Giương mặt của em giống như bị dính một chút bụi."

Tuyên Đình đưa tay khẽ vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn trắng hồng của cô, "Hiện tại tốt hơn nhiều."

Vân Ny không tự chủ đưa tay vuốt chỗ hắn vừa chạm, chỉ cảm thấy chỗ hắn chạm qua cũng nóng lên.

Một lát sau, đôi vợ chồng kia đưa thức ăn mang đầy hương vị miền núi lên bàn.

Đã sớm đói lại nhìn thấy món ngon trên bàn, Vân Ny chẳng qua là lễ phép hướng Tuyên Đình cười một tiếng, rồi không khách khí chút nào gioi đưa tấn công thức ăn ngon trước mắt.

Thiệu Tuyên Đình vẻ mặt tươi cười nhìn Đỗ Vân Ny thưởng thức ăn như hổ, xem ra cô đói bụng lắm.

Hắn cũng bắt đầu ăn, hơn nữa hắn cười, học Vân Ny cầm lên đũa gắp đưa lên miệng cắn.

Hai người tận tình cười, ăn uống no say. Bỗng nhiên, Tuyên Đình giật mình nghĩ hắn không hề ư phụ nữ ăn uống như thế, duy chỉ có Vân Ny hắn cảm thấy thưởng thức của cô đặc biệt khả ái?

Chẳng lẽ hắn lặng lẽ nảy sinh tình cảm với cô mà không phát hiện ra?

Đỗ Vân Ny không có phát hiện Tuyên Đình khác thường, tiếp tục ăn cho đến khi no bụng ăn không vô bất kỳ gì nữa, lúc này mới thỏa mãn nói:

"Nơi này món ăn ngon thật, tôi ăn no bụng a! Nếu ăn uống no đủ rồi, chúng ta cũng nên đi về thôi."

Lại đột nhiên nhớ tới, xe của bọn họ bị hỏng ! Không phải bị vây trên núi đi không được sao?

"Nguy rồi, tôi hiện tại mới nghĩ đến xe bị hỏng, chúng ta làm như thế nào xuống núi được?"

Không đợi Tuyên Đình trả lời, suy nghĩ nhanh nhạy Vân Ny lấy điện thoại di động ra tính gọi cứu binh, "Xe cũng không thể vẫn đặt ở nơi đó? Duy nhất chính là gọi cần cầu đến kéo. Thuận tiện tìm người tới đón chúng ta trở về."

Nhưng thật đáng tiếc, điện thoại di động của cô lại không có sóng.

"Nơi này quá vắng vẻ, điện thoại di động căn bản cũng không có thể sử dụng. Xem ra chúng ta nhất định bị vây ở chỗ này, không về nhà được."

Hắn tà mị cười có ý xấu thương thức về mặt ảo não của cô rồi mới lấy ra vũ khí bí mật cuối cùng .

"Không cần lo lắng, điện thoại di động không thể dùng nhưng cũng còn có cái hơn điện thoại."

Thiệu Tuyên Đình lấy trong túi ngực ra máy bộ đàm vô tuyến điện, gọi cho Vu Dương giao phó mấy câu, liền tuyên bố cứu binh đã lên đường.

Đỗ Vân Ny vừa nghe, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, nhưng ngay sau đó cô không hiểu hỏi: "Trên người anh mang theo đồ dùng tốt như vậy, sao lại không lấy ra dùng sớm một chút?"

"Em không có nói, anh cũng quên mất."

Tuyên Đình nở nụ cười chân thật ẩn giấu trò đùa dai.

Hắn thích thương thức về mặt thay đổi phong phú của cô, lại càng không muốn đưa cô trở về nhanh như thế.

" Bao lâu nữa họ mới đến vậy?"

Cô ước gì cứu binh mau lại đây, bị giăng co một ngày, cô đã sớm mệt mỏi muốn chết rồi, hiện tại chỉ muốn về nhà tắm nước nóng, nằm ở trên giường đánh một giấc.

"Ước chừng một canh giờ."

Trả tiền xong hai người đi ra khỏi quán ăn nhỏ. Đỗ Vân Ny có chút mờ mịt, không biết nên làm gì cho qua thời gian.

Tuyên Đình đề nghị: " Em có muốn đi dạo hay không? Núi này phong cảnh đẹp vô cùng."

Đối với đề nghị của hắn Vân Ny không phải là không thích nhưng cô bị thương đi lại bất tiện, chỉ có thể liên tục do dự. Hơn nữa Vân Ny mặc một trang phục khiêu gợi, một hồi gió lạnh thổi, làm cô lạnh run run cả người.

Thiệu Tuyên Đình lập tức cởi áo khoác, khoác lên trên người của cô.

"Cám ơn!"

"Trên núi có chút lạnh, đi xuống thân thể sẽ ấm hơn một chút."

Cô để mặc cho Tuyên Đình dắt tay, hướng đường nhỏ đi xuống.

Đỗ Vân Ny bị động để cho hắn dắt tay, trong lòng không khỏi cảm thấy hạnh phúc.

Có lẽ sâu trong nội tâm của mình Vân Ny vẫn khát vọng tìm được nơi chốn, chẳng qua là hiện tại cô quan tâm đến sự nghiệp, căn bản cũng không để ý đến khát vọng từ trong lòng mình.

Ba năm trước đây, mẹ của cô ngoài ý muốn phát hiện cha ở ngoài có người phụ nữ khác, đó chính là sự đả kích làm tan nát cõi lòng mẹ, cho nên mẹ đã chán nản mà đưa ra yêu cầu ly hôn với cha.

Không nghĩ tới hơn hai mươi năm hôn nhân, lại không sánh bằng một chút xúi hấp dẫn bên ngoài?

Đỗ Vân Ny đột nhiên tránh thoát khỏi tay Tuyên Đình.

Cô không muốn giống mẹ, vì đàn ông mà tan nát cõi lòng, mất đi tất cả.

Coi như không có đàn ông, cô cũng có thể sống tốt .

Nếu nói là thế gian này thật có người đàn ông đáng giá làm cô lưu luyến, vậy cũng chỉ có Thiệu ca ca mà thôi, từ nhỏ luôn thương yêu cô, luôn ôn nhu quan tâm cô, Thiệu ca ca hôm nay đang ở phương nào? Cô thật là nhớ hắn.

Cô quyết định chờ có được khoản tiền thưởng kếp xù cùng xe Austin, cô muốn đi Mỹ một chuyến.

"Thế nào?"

Thiệu Tuyên Đình chú ý tới thần sắc khác lạ của cô.

Cô đột nhiên tránh thoát tay của hắn, làm hắn có cảm giác buồn bã, mất mát.

"Có phải hay không đi quá xa? Cho nên đau chân?"

"Có một chút."

Mặc dù chân của Vân Ny có chút không thoải mái, nhưng cũng không bằng vết thương trong lòng.

Cho dù cha mẹ ly dị đã ba năm rồi, nhưng cô không có cách nào quên được.

Ngay cả người cha đã tình năm đó cũng phản bội mẹ, cô lại có thể nào mong đợi Thiệu Tuyên Đình đào hoa, sẽ quan tâm đến mình cô?

Ngay từ lúc này, trong lòng Đỗ Vân Ny quyết định muốn cố ý coi thường tình cảm tốt đẹp trong lòng mình đối với Tuyên Đình, toàn tâm toàn ý lo cho sự nghiệp.

Bị cô tránh tay, Tuyên Đình ngược lại càng ôm chặt lấy cô.

"Anh. . . . anh muốn làm gì?"

Bỗng nhiên bị Thiệu Tuyên Đình ôm vào trong ngực, Vân Ny đỏ mặt, nhịp tim tăng nhanh mà nghĩ cách tránh ra.

Cô không thể chìm đắm trong đó, nếu không một khi bị phản bội, cô sẽ giống mẹ mà tan nát cõi lòng.

"Chân của em bị thương, không thể đi nữa. Nếu bọn Vu Dương còn chưa tới, hãy để anh chăm sóc cho em vậy!"

Thiệu Tuyên Đình ôm lấy Vân Ny.

Vân Ny không đẩy ra khỏi hân, chỉ có thể chấp nhận mặc cho hân ôm.

Áo khoác trên người cô, có một cổ nước hoa nhàn nhạt, đó là mùi vị trên người của hân, cô không ngờ mình dần dần quen thuộc, trầm mê mùi thơm của hân.

Ở trong ngực hân, thật là ấm áp, thật thoải mái, sự mỗi một làm cho ý thức của Vân Ny dần dần lung lay.

Tuyên Đình ôm cô, bước chậm, một lúc lâu cúi đầu mới chú ý cô đã ngủ.

Cô gái này vốn kịch liệt muốn tránh thoát cái ôm của hân, hiện tại lại ngủ thiếp đi ở trong ngực hân? Hân tận tình thương thức vẻ diễm lệ, khả ái khi ngủ của cô.

Chẳng lẽ cô không biết, con cừu ngủ ở trước miệng sói rất nguy hiểm sao?

Hân chậm rãi cúi đầu, khó kìm lòng nổi mà hôn xuống con cừu nhỏ.

Nghĩ thầm, những người phụ nữ ái mộ hân, từ trước đến giờ luôn chủ động mà tích cực. Còn cô gái này làm hại hân bây giờ hưởng thụ qua "Trộm hương".

Hiện tại con cừu nhỏ cho hân cơ hội, lại làm hân yêu cảm giác trộm hương.

Tính toán thời gian, Vu Dương cũng nên đến.

Nếu như không phải là rõ ràng Vu Dương làm việc hiệu suất luôn luôn cao, hân còn muốn thừa dịp con cừu nhỏ không có lực phản kháng mà trộm hương thêm. Hiện tại dục vọng của hân đối với cô cũng không phải chỉ hôn là có thể thỏa mãn.

Lúc này, một chiếc xe BMW màu bạc lái vào núi.

Trong xe Vu Dương vừa nhìn một cái liền nhận ra bóng lưng của Tuyên Đình ở trước mắt. Hân liền tranh thủ lái xe đến bên người Tuyên Đình, kéo cửa kính xe xuống, nói:

"Tổng giám đốc, tôi tới muộn."

Thiệu Tuyên Đình lại lộ ra nụ cười thần bí với hân. "Không, cậu đến sớm".

Bạn đang đọc truyện *Vừa Ý Quý Công Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Chương Tám

Đỗ Vân Ny cảm giác mình giống như đang đi lạc trong mê cung, mắt thấy mê cung sắp sụp đổ rồi, nhưng cô vẫn không tìm được đường thoát.

Trong lòng của cô đang sợ hãi thét chói tai, sau đó mở hai mắt ra, mới phát hiện mình đang ngồi bên trong xe.

Thiệu Tuyên Đình quay đầu nhìn về phía cô cười một tiếng.

"Tôi tại sao lại ở chỗ này?"

Cô nhớ mới vừa rồi bọn họ còn bị kẹt ở trên núi không phải sao? Tại sao tỉnh dậy, cô đã yên vị ngồi trong xe rồi?

Chẳng lẽ hần mới vừa ôm cô?

"Mới vừa rồi chúng ta ở chân núi ngắm hoa thì em mệt mỏi ngủ thiếp đi. Cũng may Vu Dương kịp thời chạy tới, anh liền ôm em lên xe, xem em ngủ say như vậy, không đành lòng đánh thức em."

Thì ra là, cô ở trong ngực hần mộng đẹp là thật.

Một nụ cười xuất hiện ở bên môi cô, không biết tại sao, cô thế nhưng phát hiện mình thích loại lệ thuộc vào hần. Bởi vì hần giống như Thiệu ca ca năm đó luôn che chở cô.

Mặc dù hần cũng họ Thiệu, tuy nhiên không phải là Thiệu ca ca của cô. Bởi vì Thiệu ca ca từ khi ra nước ngoài liền mất tin tức.

Cô tin tưởng, nếu như Thiệu ca ca trở về nước, nhất định sẽ không quên tới gặp cô, Thiệu ca ca tuyệt đối không giống Thiệu Tuyên Đình đào hoa.

"Em nếu như mệt..., có thể ngủ tiếp một lát. Đến nơi anh sẽ gọi em dậy."

"Chúng ta bây giờ đi đâu?"

"Đưa em về nhà."

"Anh biết nhà tôi ở đâu?"

"Biết, em cho mẹ anh danh thiếp trên đó có địa chỉ."

Đỗ Vân Ny nhìn thấy con đường quen thuộc, chuyển mấy ngã rẽ đã đến cửa nhà cô.

Thiệu Tuyên Đình rất có phong độ xuống xe mở cửa giúp Vân Ny.

Vân Ny lúc xuống xe, muốn đem khoác lên trên người cô cời ra trả lại cho hần, mà hần ngược lại đem áo khoác hướng trên người cô khoác chặt hơn.

"Mặt trời mau xuống núi, có chút lạnh, đừng cời áo khoác xuống."

"Nhưng là, đây là của anh mà."

"Không cần gấp gáp, lần sau em mang tới nhà trả lại cho anh cũng được. Trong tủ quần áo của anh còn nhiều, rất nhiều, không thiếu món này."

Hần lại làm cô cảm động đến không biết nên đáp lại thế nào, qua một lúc lâu, mới mở miệng nói:

"Hôm nay cảm ơn anh."

Nói xong, cô xoay người tính vào nhà, lại bị Tuyên Đình kéo lại.

Thiệu Tuyên Đình cầm tay cô, mặt chậm rãi tiến tới.

"Anh. Anh anh. Anh muốn làm gì?"

Cô đơn giản không thể tin được, khi hần cúi đầu đến gần cô, gần tới mức thiếu chút nữa hôn lên cô, cô khẩn trương trái tim như muốn nhảy ra.

Hần tà mị cười, "Đừng sợ, nho sinh chỉ muốn chào thực nữ xinh đẹp."

Khi môi hần dán lên bên mặt cô thì đột nhiên hần chuyển hướng hôn bên má.

Hành động này, làm Vân Ny thờ phào nhẹ nhõm, nhưng nội tâm lại có mong đợi cái khác.

Rốt cuộc cô đang mong đợi cái gì? Nụ hôn của hần sao?

Trông ngực đập liên hồi, làm cho gò má của cô ửng hồng. Đối mặt với nụ hôn ôn nhu của hần, cô vừa cảm thấy e lệ, lại vừa kích động.

Chẳng lẽ cô thích hắn thật?

Không, cô không thể dễ dàng đánh mất trái tim của mình. Mất đi tâm phụ nữ, một khi bị phản bội, cũng chỉ có mình cô chịu cô độc với mắt mắt.

Cô không muốn giống mẹ.

Thiệu Tuyên Đình hí hóp cặp mắt, hứng thú nhìn về mặt hoảng hốt của cô.

Một giây sau, Đỗ Vân Ny vội vàng chạy vào phòng.

"Tạm biệt."

Nhìn bóng lưng cô rời đi, hắn lưu luyến không rời, trong lòng quyết định chủ ý, muốn cho cô trở thành người phụ nữ của hắn.

Nhạc Chiêu Nghi vừa thấy con gái trở lại, lập tức tò mò hỏi: "Người đàn ông mới vừa đưa con trở về là ai?"

"Chỉ là một người bạn."

Chỉ là bạn thôi sao? Vậy hắn tại sao hôn Vân Ny?

Mặc dù chỉ là một nụ hôn tạm biệt, nhưng theo trực giác của bà thì hắn và con gái có quan hệ không có đơn giản như vậy.

Mẹ Đỗ thử dò xét hỏi: "Mẹ tưởng hôm nay con ra cửa sớm như vậy là vì giúp khách hàng?"

"Là như thế a!"

"Nhưng sao bây giờ lại mặc một bộ quần áo khác trở lại? Hơn nữa còn là để cho một người đàn ông xa lạ đưa con về?"

Đỗ Vân Ny lúc này mới nhớ tới cô quên đem bộ lễ phục đỏ trên người trả lại cho bác Thiệu.

"Thật ra thì chuyện này nói rất dài dòng. Bộ y phục này không phải của con, con phải nhanh lên một chút đổi lại, giặt sạch sẽ trả lại người ta."

"Con trước đi thay quần áo đi! Mẹ đi chuẩn bị cơm tối, chúng ta liền vừa ăn vừa nói chuyện!"

Vân Ny thở dài một cái, trở về phòng thay quần áo xong, xuống phòng bếp giúp một tay, hai mẹ con lúc này mới tán gẫu chuyện Vân Ny đã xảy ra hôm nay. Biết được hết thấy, Chiêu Nghi không nhịn được hỏi con gái:

"Con thích người đàn ông kia sao?"

"Không có."

Nhìn con gái bộ dáng khấn trương vội vàng phủ nhận, Chiêu Nghi cảm thấy kỳ quái hơn.

"Trông cậu ta thật đẹp trai, lại rất có khí chất, thoát nhìn sẽ làm mê đảo tất cả cô gái. Con không thích cậu ta sao?"

"Hắn làm tổng giám đốc của một công ty nổi tiếng trong nước, lại là công tử đào hoa, con làm sao có thể thích hắn?"

Chiêu Nghi nghe vậy, lúc này tảng đá lớn trong lòng mới nhẹ đi.

"Con không có yêu hắn là tốt rồi. Mẹ ban đầu còn lo lắng, con là yêu điều kiện của người đàn ông đó, mới phát hiện người đàn ông kia trừ mình ra còn có những người đàn bà khác, kia chẳng phải phải giống mẹ năm đó chịu khổ?"

Con là con gái duy nhất, mẹ không đành lòng xem con bị bất kỳ tổn thương nào."

"Mẹ, mẹ không cần phải lo lắng nữa! Con sẽ chăm sóc bản thân thật tốt. Huống chi thu nhập của con không tồi, căn bản cũng không cần dựa vào đàn ông."

"Nhưng là dù nói thế nào, phụ nữ cũng phải có nơi chốn. Mẹ không đành lòng nhìn con một người liều mạng vì sự nghiệp khổ cực như vậy, nếu có người đàn ông tốt có thể chiều cô con."

Vân Ny không nhịn được cười vỗ vỗ tay của mẹ.

"Mẹ yên tâm, con cảm thấy cuộc sống như vậy trôi qua rất phong phú, rất vui vẻ, cũng biến thành cảm giác."

Ai nói phụ nữ hiện đại phải lệ thuộc vào đàn ông mới có thể sống được? Con chính là ghét nhất cả ngày bị cột vào trong nhà, mỗi ngày trừ giặt quần áo nấu cơm liên không có việc gì. Giống như con bây giờ tự do tự tại, mới thật vui vẻ."

Nhạc Chiêu Nghi nghe vậy, lúc này mới lộ ra nụ cười vui mừng.

"Chỉ cần con vui vẻ là được rồi. Com nấu xong rồi, chúng ta ăn đi."

"Vâng."

Cô là thế nào?

Vừa bắt đầu cô còn đối với hấn bài xích vô cùng. Thế nào hiện tại trong đầu đều là hình ảnh hấn ôm cô, cùng nhau đi dạo trong đường mòn trên núi?

Trong lòng của cô có một dự cảm bất thường. Chẳng lẽ trong lúc vô tình cô thật yêu hấn mà không biết?

Không, cô không muốn yêu hấn, cô không muốn giống mẹ.

Bất kể cô lắc đầu cự tuyệt thế nào, nhưng vẫn không loại bỏ được toàn là nụ cười mê người của hấn trong đầu.

"Vân Ny, con làm sao vậy? Com ăn chậm như vậy, có phải hay không thân thể không thoải mái?"

"Không có sao, đại khái là buổi trưa ăn quá no rồi, đến bây giờ còn không quá đói. Mẹ, mẹ từ từ ăn, con về phòng trước sửa sang lại đơn giá."

Nhìn con gái vội vàng thoát đi tầm mắt của bà, Nhạc Chiêu Nghi không nhịn được thở dài.

Con gái khốn khổ vì tình, như thế nào thoát được ánh mắt của mẹ? Không nghĩ tới con gái chỉ cùng người đàn ông kia đi ra ngoài gặp gỡ một ngày, trở về liền thay đổi tâm tình. Có thể thấy được người đàn ông kia có ảnh hưởng rất nhiều tới cô.

Bà làm mẹ sao có thể trơ mắt nhìn con gái chịu khổ mà không thể ra sức?

Sáng ngày hôm sau, Nhạc Chiêu Nghi chuẩn bị xong bữa ăn sáng cho Vân Ny ăn đi làm, sau đó liền cầm áo tây trang của người đàn ông kia, trong túi áo tìm được một tấm danh thiếp, dựa theo số điện thoại trên đó, bà ấn số điện thoại tới công ty Tuyên Dĩnh ——

"Xin chào, tôi là mẹ Vân Ny, chiều hôm qua Thiệu tiên sinh để áo khoác lại, tôi đi giặt khô, thuận đường đem y phục trả lại, nhưng không biết nên đem y phục đưa đến đến nơi đâu mới phải?"

Vu Dương nhận điện thoại, lập tức trả lời: "Không cần làm phiền bác đưa tới, tôi tới lấy y phục là được."

"Như vậy thật không tốt, cứ để tôi mang quần áo lại đó."

"Phiền toái bác như thế."

"Đâu có! So với việc Thiệu tiên sinh "chiếu cố" Vân Ny đây chỉ là một việc nhỏ thôi."

"Nhưng là, để cho bác cầm quần áo đưa tới công ty lại không ổn."

"Nếu như cậu tin tôi, không ngại đem địa chỉ nhà cho tôi, y phục khô tôi sẽ mang đến đó trả."

"Như vậy."

Vu Dương suy nghĩ một chút, trong lòng biết không nên đem địa chỉ nhà giám đốc cho người khác, nhưng đối với người phụ nữ ngài chả quan tâm, có cho địa chỉ cũng không sao mà?!

"Được rồi! tôi cho bác địa chỉ, phiền toái bác ghi nhớ."

Nhạc Chiêu Nghi cầm áo khoác đã được giặt khô, dựa theo địa chỉ đi tới nhà họ Thiệu.

Nhấn chuông cửa, nói rõ lại ý, người giúp việc ngay sau đó mở.

Chu Ngọc Diệp vừa thấy được Nhạc Chiêu Nghi, nhất thời cảm thấy có chút quen mặt.

"Bà là. Chiêu Nghi? Mười mấy năm trước, ở khu phố hạnh phúc - Nhạc Chiêu Nghi?"

"Đúng a! Làm sao bà biết?. Chẳng lẽ bà là."

Chiêu Nghi khó khăn tìm kiếm tên người ở trong đầu, nhất thời cũng không nhớ ra được, Vị người phụ nữ trung niên trước mắt này giống như đã từng quen biết nhưng không nhớ tên gọi là gì.

"Tôi là Chu Ngọc Diệp a? bà không nhớ rõ tôi? Trước kia ở cách vách nhà bà, thích nhất là ôm Ny Ny nhà bà, là "mẹ Thiệu" ấy."

"Ngọc Diệp, thật sự là bà? Chúng ta vài chục năm rồi không gặp mặt? Khó trách tôi lần đầu tiên nhìn thấy bà đã cảm thấy rất quen, đều tại tôi trí nhớ không tốt, nhất thời không nhớ ra tên của bà."

"Trí nhớ của tôi cũng không khá hơn chút nào."

"Ngọc Diệp, mười mấy năm trước, không phải cả gia đình bà đã di dân sang Mỹ sao? Vậy bà trở về nước khi nào vậy?"

Bạn cũ gặp lại, hai người đều mừng rỡ như điên, nhưng cũng cảm khái vạn lần.

"Tôi và Tuyên Đình năm nay mới trở về Đài Loan định cư, bởi vì chồng tôi ở Đài Loan mở một chi nhánh muốn cho Tuyên Đình thừa kế, cho nên tôi cùng con trai trở về Đài Loan trước. Thế còn bà, mấy năm này sống có tốt không?"

"Ài! Tôi không thể so được với bà. Bởi vì tôi ngay cả người chồng duy nhất cũng không giữ được, hiện tại sống cùng con gái, hai mẹ con nương tựa lẫn nhau."

"Làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?"

"Ai. Đừng nói tới ông ta nữa. Tôi cùng ông ta ly hôn ba năm trước đây, ông ta ở bên ngoài có người đàn bà khác, cuộc hôn nhân này làm sao có thể duy trì?"

"Không nghĩ tới Đỗ đại ca tuổi lớn như vậy lại còn. Mà làm sao bà biết tôi ở nơi này? Tôi về Đài Loan liền lập tức đến khu hạnh phúc đi tìm các người, nhưng các người đã đi."

"Thật ra thì tôi vốn cũng không biết bà ở nơi này."

"Bà không phải là tới chỗ này tìm tôi sao?"

"Không phải, là tôi mang y phục đến trả cho Tuyên Đình nhà bà, nhưng thấy bà, tôi mới hiểu được, duyên phận thật là Nếu như không phải là hôm nay tôi đi, cũng không biết bao lâu mới có thể gặp mặt nữa."

"Đúng a! Đúng rồi, tại sao y phục của Tuyên Đình nhà tôi lại ở nhà bà? Tuyên Đình lúc nào thì thấy bà, cư nhiên cũng không nói với tôi một tiếng."

"Bà trước đừng trách nó, chuyện này, nói rất dài dòng."

Nhạc Chiêu Nghi cứ như vậy đem chuyện tối hôm qua Tuyên Đình đưa Vân Ny về nhà, bà lại nhìn thấy Vân Ny tinh thần chán nản nói ra."

Bà vốn là quyết định muốn cùng Tuyên Đình nói chuyện một chút, nếu như xác định Tuyên Đình đối với Vân Ny chẳng qua là ôm chặt vui đùa một chút tâm tính, thì sẽ khuyên hẩn rồi Vân Ny sớm, ai ngờ Tuyên Đình lại là con Chu Ngọc Diệp, lần này chuyện cũng không đơn giản như vậy.

"Cái gì? Bà xác định Ny Ny nhà bà thật coi trọng Tuyên Đình nhà tôi?"

"Tôi cũng nghĩ thế. Bà cũng biết, kể từ sau khi tôi ly hôn, đứa bé kia liền đối với hôn nhân cảm thấy sợ hãi, quyết định chủ ý muốn độc thân."

Tôi vẫn rất lo lắng, có phải hay không hôn nhân của mình không thuận lợi, mà ảnh hưởng đến nó. Ngoài ra, tôi càng thêm lo lắng, Tuyên Đình không phải thật tâm muốn cùng nó ở chung một chỗ cả đời."

"Điểm này bà yên tâm, chỉ cần Ny Ny thích Tuyên Đình, chuyện còn lại liền giao cho tôi làm là được rồi. Bà không biết, mặc dù nhiều năm như vậy không thấy, nhưng lần đầu tiên gặp tôi nhìn liền thích cô bé."

Thật ra thì vừa bắt đầu cũng không phải là Tuyên Đình nhà tôi đi trêu chọc Ny Ny, là tôi cố ý muốn hai đứa nó ở cùng nhau. Ngày hôm qua sau khi hai đứa hẹn hò trở về, Tuyên Đình nhà tôi cũng giống như thay đổi, không có gì cũng cười khúc khích không ngừng, đơn giản tựa như."

"Bà nói, Tuyên Đình nhà bà hồi tâm rồi? Vậy hẳn nhất định là gặp được cô gái trong lòng rồi."

"Chuyện nhất định chính là như thế, hơn nữa tôi luôn luôn nhìn rất chính xác, cô gái đó chính là Ni Ni nhà bà."

"Cứ như vậy, trước đó tôi không phải phí công rồi?"

"Cũng không hoàn toàn uổng phí. Nếu chúng ta làm cha mẹ biết, còn không tìm cơ hội thúc đẩy a?"

"Tốt như vậy sao?" Nhạc Chiêu Nghi tính tình bảo thủ, có chút băn khoăn.

"Có cái gì không tốt? Chị em chúng ta muốn kết làm thân gia đã lâu như vậy, thật vất vả mộng đẹp mới trở thành sự thật, chẳng lẽ còn không vui?"

"Nhưng là, kế tiếp nên làm như thế nào đây?"

"Tôi đã nói với bà."

Chu Ngọc Diệp nhớ lại, cùng chị em tốt Nhạc Chiêu Nghi nhiều năm giao tình mưu đồ bí mật "bán" con gái.

"Tuyên Đình, tối nay anh có thời gian không? Anh cùng em đi khách sạn Lệ Hoa, ở đó mới mở phòng ăn vừa ngắm trăng vừa ăn bữa ăn tối được không?".

Phê duyệt công văn được một nửa, Thiệu Tuyên Đình nghe Kiều An Na gọi điện đến, chỉ cảm thấy không nhận được.

"Tôi cũng đã nói qua giữa chúng ta đã kết thúc, cô còn gọi tôi làm cái gì?"

"Đừng cúp điện thoại, van cầu anh, tha thứ cho em lần thứ nhất, về sau anh muốn em làm cái gì cũng được, chỉ cần anh đừng chia tay em. Coi như anh còn có những người phụ nữ khác cũng được, chỉ cần anh đừng bỏ rơi em."

"Cô ô nhục mẹ của tôi, chuyện này cô không nên yêu cầu sự tha thứ của tôi, cũng không cần yêu cầu mẹ tôi tha thứ. Còn có, cô đừng lại gọi điện thoại tôi, về sau cũng đừng tái xuất hiện ở trước mặt tôi. Tôi lần nữa trình trọng nói cho cô biết lần thứ nhất, giữa chúng ta đã hoàn toàn kết thúc."

Không để cho An Na nói nữa, hần tự cúp điện thoại, sau đó phân phó thư ký, thay hần chặn lại tất cả điện thoại, hôm nay hần muốn đem tất cả công văn trọng yếu làm cho xong, không làm cho bất luận kẻ nào quấy rầy đến hần.

Kiều An Na bị cúp điện thoại, chỉ có thể phẫn hận giậm chân.

Cô thế nào cũng nghĩ không thông, tại sao lúc đầu Thiệu Tuyên Đình ôn nhu như thế mà trong lúc bất chợt tựa như thay đổi, cự tuyệt hẹn hò của cô, lại còn nói chia tay với cô.

Trước kia cô nói muốn gặp hần, muốn cùng hần hẹn hò, hần chưa bao giờ cự tuyệt. Tại sao hiện tại cư nhiên đối với cô lạnh nhạt như thế?

Chẳng lẽ nói bên cạnh hần có những người phụ nữ khác?

Thiệu Tuyên Đình chỉ vì mẹ hần mà chia tay với cô, cô không cam lòng.

Cô dồn hết tâm tư mà nghĩ cách ở lại bên cạnh hần, dùng hết hết thấy mọi thủ đoạn diệt trừ một đám đối thủ, chính là muốn độc chiếm Thiệu Tuyên Đình.

Ai ngờ ngày đó thấy mẹ của hần, Tuyên Đình cư nhiên cứ như vậy ngoan ngoãn chia tay. Cô tin rằng ngoài mẹ Tuyên Đình từ trong cản trở, phá hư tình cảm của bọn họ, nhất định còn có những người phụ nữ khác.

Vì tra rõ người phụ nữ nào đã quyến rũ Thiệu Tuyên Đình, Kiều An Na lặng lẽ đi tới công ty của Tuyên Đình, sau đó liền gặp được Vu Dương cầm một bó hoa to đi ra.

An Na khò đại nghĩ, đây nhất định là Tuyên Đình vừa rồi vì điện thoại mà xin lỗi, mới cần Vu Dương mua một bó to hoa hồng xinh đẹp cho cô. Cô liền nghênh ngang đi lên phía trước, tính toán lập tức tiếp nhận áy náy của hần.

"Cám ơn anh thay Tuyên Đình tặng hoa cho tôi, tôi biết anh ấy thủy chung luôn nhớ tôi thích nhất chính là Hồng Mân Côi."

Kiều An Na đang muốn một thanh nhận lấy bó hoa, lại thấy Vu Dương lui hai bước.

"Hoa này không phải là đưa cho cô."

Cô ngạc nhiên hỏi: "Chẳng lẽ bó hoa này không phải là Tuyên Đình đặt sao?"

"Bó hoa này là giám đốc đặt, nhưng không phải là muốn tặng cho cô."

An Na vừa nghe, không vui hỏi ngược lại: "Không phải là muốn đưa tôi, vậy là muốn đưa người nào?"

Vu Dương lộ ra thần bí mỉm cười, chỉ nói hai chữ: "Bí mật."

Kiều An Na vốn kiêu ngạo, tự ái, không chịu nổi mình bị lạnh nhạt, không nhận được nói:

"Anh gạt người, đến lễ tình nhân Tuyên Đình sẽ tặng tôi một bó Hồng Mân Côi tôi yêu thích nhất, năm ngoái chính là như vậy. Bó hoa này nhất định là Tuyên Đình giao phó anh đưa cho tôi, anh là có ý đùa bỡn tôi phải không?"

"Kiều tiểu thư, tôi khuyên cô không nên làm trở ngại việc giám đốc giao cho tôi, một khi có người cãi lời giám đốc sẽ có kết quả gì, cô cũng rất rõ ràng. Giám đốc từ trước đến giờ không thích phụ nữ đến công ty quấy rầy anh ấy làm việc, nếu như cô không sợ giống Chiêm Lộ Lộ tiểu thư, như vậy tùy cô."

Vu Dương nói dứt lời liền rời đi, để lại Kiều An Na đang chịu đủ đả kích sững sờ ở tại chỗ.

Trước, Chiêm Lộ Lộ từng đến phòng làm việc của Thiệu Tuyên Đình gây chuyện, chọc giận tới hần. Sau đó, Chiêm Lộ Lộ từ một người người mẫu liền biến thành một người khổ rách áo ôm.

Cô biết Thiệu Tuyên Đình có bao nhiêu khả năng, có thể nhanh chóng thổi phồng một người, cũng có thể để cho cô ta hoàn toàn biến mất.

Vì vậy cô không cam tâm nữa, cũng không dám công khai việc đến công ty hần gây chuyện. Cô sợ mình sẽ giống như Chiêm Lộ Lộ, nên chỉ có thể tự dè

nén bất mãn trong lòng xuống

Nếu hần không muốn cô đến công ty của hần quấy rầy, cô kia liền chờ xem người đàn bà không biết xấu hổ cướp đi tim của hần là ai.

Cặp mắt Kiều An Na lóe ra ánh sáng quỷ dị, âm mị.

Cô nhất định sẽ dùng phương pháp giống nhau, đến báo thù người đàn bà kia.

Sắc trời tối sầm, Kiều An Na liền chú ý đến chiếc xe Rolls-Royce Thiệu Tuyên Đình thường ngồi đi ra ngoài, sau đó lái xe đi theo.

Vu Dương vốn phản ứng nhạy bén, không bao lâu liền phát hiện phía sau có cỗ xe bám theo.

"Giám đốc, phía sau có chiếc xe đi theo chúng ta."

"Đại khái là đám chó săn, đừng để ý đến bọn hần, nơi chúng ta đi chỉ có hội viên mới có thể đi vào."

"Không sợ chiếc xe kia mang đến phiền toái cho Đỗ tiểu thư sao?"

"Tôi đã phái một chiếc xe đi đón cô ấy, cậu trực tiếp đi đến đó."

"Tôi hiểu."

Vu Dương lái xe đến câu lạc bộ tư nhân —— hào hoa quý tộc, ngay sau đó Kiều An Na cũng muốn lái xe đi vào, lại bị nhân viên bảo vệ cản xuống.

"Tiểu thư, rất xin lỗi, xe của cô không thể đi vào."

"Nhưng là. chiếc xe trước sao có thể vào ."

Cô đã nghĩ hết biện pháp để xem hồ ly tinh nhưng không được.

"Xin lỗi, nơi này là câu lạc bộ tư nhân, không có thẻ hội viên không thể vào, nếu không đi chúng tôi sẽ báo cảnh sát."

"Nhưng là. Tôi có đặt bàn rồi, đặt bàn tên là Thiệu Tuyên Đình, các anh có thể đi tra."

Kiều An Na giả hoạt cho là mang cái tên Thiệu Tuyên Đình ra, liền có thể thuận lợi thông qua, ai ngờ hai người bảo vệ kia nhìn nhau mỉm cười:

"Tiểu thư, đây là câu lạc bộ tư nhân, vì bảo vệ lý lịch hội viên, không lấy tên đặt bàn. Mời lập tức rời đi, nếu không chúng tôi không khách khí "

Mưu kế của Kiều An Na đã thất bại, chỉ có thể phẫn hận lái xe đi.

Mặc dù lần này cô không thành công đạt được mục đích, nhưng cô tuyệt đối sẽ không dễ yên như vậy, cô nhất định sẽ nghĩ hết biện pháp, bắt được người đàn bà giành giật người đàn ông của cô.

An Na không có cam lòng, nhớ lại mình mặc dù không thể tự mình tiến vào câu lạc bộ tư nhân kia, nhưng cô còn có biện pháp có thể đối phó với người đàn bà cướp đi Thiệu Tuyên Đình.

Cô cầm lên điện thoại di động, gọi điện thoại cho bạn gái làm ở quán rượu - a Kiều.

"Này! A Kiều sao? Cậu trước kia nói qua Trương đồng thường dẫn cậu tới câu lạc bộ xa hoa sao?"

"Đúng a! Tớ hiện tại đang cùng Trương đồng ở chỗ này, cậu có chuyện gì sao?"

"Tớ muốn cậu giúp tớ một chuyện, nếu như cậu đang ở đại sảnh câu lạc bộ tư nhân, cậu nhất định sẽ thấy Thiệu Tuyên Đình mang theo một người đàn bà đi vào, đến lúc đó cậu liền."

Kiều An Na đem âm mưu đã được chuẩn bị, nhất nhất giao phó cho a Kiều thay thế cô thi hành, đây là phương pháp cô trả thù người đàn bà kia, nhanh nhất, cũng là phương pháp vô cùng tàn nhẫn.

Bạn đang đọc truyện *Vừa Ý Quý Công Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Chương Chính

Buổi sáng ngày lễ tình nhân, Vân Ny đột nhiên phát hiện thấy hộp quà và hoa Mân Côi,

Lễ vật cho cô sao? Là ai đưa?

Cô tò mò mở ra phát hiện trong hộp thủy tinh có một chiếc vòng tay hết sức đẹp, cô vừa thấy liền thích vô cùng, vội vàng đeo thử vào trên tay một chút.

Không biết người nào tặng cô lễ vật, nhưng đôi phương khẳng định rất quen cô, nếu không làm sao biết cô đặc biệt thích thủy tinh? Hơn nữa còn là thứ cô yêu thích nhất "Xanh biếc U Linh".

Còn có chữ kí của Tuyên Đình trên thiệp, trên đó viết thật to "I LOVE YOU".

Nguyên lai là quà tặng của Tuyên Đình trong ngày tình nhân, Vân Ny nhận được lễ vật trong nháy mắt vui mừng, lại vui mừng.

Nếu lễ vật là Tuyên Đình đưa, như vậy đóa Mân Côi kia là ai đưa đây?

Đề xuống vòng tay, Vân Ny cầm lên hộp Mân Côi kiểu điển, nhìn kỹ trong chốc lát, phát hiện cái hộp phía sau có một phong thư nhỏ màu hồng.

Lấy ra

Vân Ny thân ái :

Gần đây công ty bề bộn nhiều việc. Mặc dù mỗi ngày đối mặt với một đồng công văn, nhưng anh phát hiện văn kiện luôn xuất hiện khuôn mặt tươi cười của em

Bởi vì em nở nụ cười xinh đẹp làm lòng anh bồi hồi, làm anh không giây phút nào mà không nghĩ tới em, trong người khát vọng gặp em, thúc giục anh viết ra phong thư mời, muốn hỏi em, có thể hay không theo anh cùng nhau thưởng thức bữa ăn tối?

Tuyên Đình

Xem xong Đỗ Vân Ny cảm thấy vừa vui mừng, lại cảm động.

Thì ra là cô nhớ hần, mà hần cũng không có quên cô.

Vân Ny vui mừng mỉm cười, chỉ cần trong lòng của hần có cô, một ít si tình cũng đáng giá. Cô cần gì phải so đo với người thường gặp mặt?

Trước kia cô không dám bày tỏ thật lòng, bởi vì sợ giống mẹ. Cho nên cho dù bên cạnh có người theo đuổi không ngừng, nhưng thủy chung không ai có thể đánh động trái tim của cô.

Nhưng sau khi Thiệu Tuyên Đình xuất hiện, cô liền không tự chủ được liên tưởng tới Thiệu ca ca khi còn bé luôn thương yêu cô nhất.

Có lẽ là bởi vì bọn họ trùng hợp họ, có lẽ là bởi vì ngôn ngữ cử chỉ của họ có nhiều chỗ giống nhau.

Hôm nay, hiểu tâm ý của hần, cô cũng không có ý định đè nén tình cảm trong lòng mình, cố ý trốn tránh tình cảm.

Lễ tình nhân, Đỗ Vân Ny được mời đi câu lạc bộ tư nhân. Lại phát hiện bên trong nhân viên phục vụ ăn mặc theo kiểu quý tộc Âu châu thời trung cổ.

Ngay cả bên trong câu lạc bộ các phòng trang hoàng cũng hết sức xa hoa.

Cô có chút khản trương tiếp nhận chỉ dẫn của một vị phục vụ sinh, đi tới gian phòng rất khác biệt, hoa mỹ.

Cho đến khi Thiệu Tuyên Đình đi vào, Đỗ Vân Ny mới thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, người hầu bàn cầm Menu cho hai người chọn món ăn.

Vân Ny tò mò hỏi: "Sao anh muốn hẹn em tới nơi này dùng cơm?"

"Ở trong hoàng cung, cùng vương tử anh tuần qua lễ tình nhân, không phải là nguyện vọng của mỗi cô gái sao?"

Nhìn hần nói xong, bộ dáng thật điềm nhiên, Vân Ny không nhịn được cười hỏi ngược lại: "Phải không? Thế vương tử anh tuần ở nơi nào?"

"Không phải đang ngồi gần với công chúa sao? Còn là ngồi ở trước mặt, chỉ có công chúa cận thị nặng mới không nhìn thấy vương tử?"

Đỗ Vân Ny bị hần chọc cho chu miệng lên, không biết phản ứng như thế nào.

Một lát sau, chỉ nghe một mùi hoa thơm nồng đậm, xen lẫn mùi thức ăn ngon miệng thơm ngát, chậm rãi bay vào .

Vừa quay đầu lại, thấy xe thức ăn đi vào. Xe thức ăn dĩ nhiên là vì Vân Ny mà đặc biệt chuẩn bị—— tiệc hoa hồng.

Vân Ny bị cảnh tượng lãng mạn trước mắt làm cho kinh ngạc nói không ra lời.

Đầu bếp đem hoa hồng tới bên cạnh cô, cẩn thận đem đặt hoa hồng trong đồng trước món ăn, rồi bung đến trên bàn, lúc này mới cung kính lui ra ngoài.

Đỗ Vân Ny nhìn thức ăn trước mắt kia xen lẫn hương hoa hồng, cùng nước trái cây mùi thơm ngát, cảm động đến thiếu chút nữa rơi lệ.

Cô cả đời không hề nghĩ sẽ có một bữa ăn lãng mạn như vậy.

Tuyên Đình nhìn thấy trong mắt cô sự vui mừng, cười nói: "Vốn là anh muốn tặng hoa hồng cho em. Nhưng sau lại cảm thấy lễ tình nhân mỗi người đàn ông đều tặng cho người yêu một bó hoa, như thế thật bình thường. Cho nên mới vì em đặc biệt làm một bữa tiệc hoa hồng."

"Cám ơn anh, em rất cảm động, rất thích."

"Nếm thử một chút mùi vị có thích hay không?"

"Vâng."

Vân Ny cười nếm thử một miếng salad hoa hồng, cảm thấy thật ngon.

Ngực cảm giác ấm áp làm cho tứ chi của cô cũng ấm áp theo.

Thức ăn mỹ vị. Cô theo bản năng lè lưỡi, liếm liếm phần hồng còn sót lại trên môi, bộ dáng cực kỳ mê người.

Thiệu Tuyên Đình cơ hồ không nhận được muốn hôn môi của cô, hão hão mà thương thức.

"Ăn ngon thật, anh cũng nếm thử đi."

Cô rất tự nhiên dứt cho hắn, cử chỉ tựa như một đôi vợ chồng ân ái.

Hai người cứ như vậy, vừa nói cười, vừa khoái trá dùng cơm.

Đột nhiên, Vân Ny nhớ lại Tuyên Đình đưa cô lễ vật, mà cô cũng chuẩn bị đáp lễ cho hắn.

"Cám ơn anh tặng hoa cùng vòng tay cho em, rất đẹp, em rất thích. Đúng rồi, làm sao anh biết em thích nhất là vòng tay U Linh thủy tinh xanh biếc?"

"Vòng tay? Cái gì vòng tay?"

Tuyên Đình chỉ nhớ rõ mình phân phó Vu Dương đem phong thư cùng hoa hồng Mân Côi đưa đến bàn làm việc của cô, nhưng là hắn không nhớ rõ mình đưa cho cô vòng tay lúc nào.

"Chính là vòng tay thủy tinh em đang đeo a!"

Tầm mắt của hắn rơi vào vòng tay U Linh xanh biếc, trong lòng hiện lên một ý nghĩ, chẳng lẽ.

"Là ai nói cho em biết anh tặng vòng tay?"

"Không phải là anh ký tên bên dưới sao?"

Đối mặt với phản ứng của Tuyên Đình, Vân Ny không hiểu ra sao lấy ra mảnh giấy viết "I Love You" cho hắn nhìn.

Chẳng lẽ vòng tay cũng không phải là Tuyên Đình đưa? Như vậy sẽ là ai đưa đây? Tại sao dùng tên Tuyên Đình?

Tuyên Đình nhìn chữ viết phía sau, đột nhiên cười ha ha.

"Chuyện gì cười như vậy?"

"Thì ra vòng thủy tinh là lễ vật bà bà tương lai tặng cho em."

"bà bà tương lai?"

Vân Ny nghe được, vẻ mặt mờ mịt, không biết Tuyên Đình chỉ là ai.

"Mẹ của mình chữ viết như thế nào, anh rõ ràng nhất, dù cố ý bắt chước chữ của anh, anh vẫn có thể nhận ra."

Tuyên Đình cười nhạo báng mẹ mình, Vân Ny vì vậy cũng bừng tỉnh hiểu ra, thì ra là anh nói "Bà bà" là chỉ mẹ anh. Anh vừa nói như thế, chẳng phải ám hiệu anh có ý hướng cô cầu hôn?

Trong lòng Vân Ny vừa kinh ngạc vừa vui mừng ấm áp.

Hồi lâu, cô cũng lấy từ trong bóp da một lễ vật.

"Hôm nay là lễ tình nhân, để cảm ơn anh hôm nay mời em ăn cơm, em đã chuẩn bị một phần chocolate tặng anh".

Cô cố ý không nói chocolate kia là mình dành thời gian một buổi tối để làm.

"Cám ơn!"

Thiệu Tuyên Đình nhận lấy chocolate, cố làm vẻ do dự hỏi: "Nhưng chocolate này có thể ăn sao? Có phải em tự mình làm không? Em sẽ không bỏ thuốc độc ở bên trong chứ?"

Vân Ny bắt mắt chu cái miệng nhỏ nhắn, hừ một tiếng: "Sợ thì anh đừng ăn a!"

Bộ dáng của cô yêu kiều dễ thương, cùng với đôi môi đỏ búng mê người, không ngừng đang dụ dỗ Tuyên Đình.

"Nói giỡn, chỉ cần là em đưa anh cái gì cũng thích."

Tuyên Đình thâm tình nhìn Vân Ny, rồi nói: "Anh cũng có chuẩn bị một lễ vật muốn tặng cho em."

Hắn lấy lễ vật ra, giao vào trong tay của cô.

"Em mở ra xem có thích hay không?"

Vân Ny mở nắp hộp, nhìn thấy dây chuyền kim cương tỏa sáng rực rỡ.

Trong nháy mắt Vân Ny kinh ngạc, không nghĩ tới hắn lại sẽ tặng mình lễ vật quý giá như thế.

Mặc dù cô rất thích dây chuyền kim cương, nhưng bây giờ cô không thể tiếp nhận lễ vật quý trọng như thế, vì vậy liền khép lại cái hộp, đem nó đẩy tới trước mặt Tuyên Đình.

"Cám ơn anh! Đồ vật quý giá thế, em không thể nhận. Nhưng nếu như anh cũng đưa em chocolette, em sẽ rất vui mừng mà nhận lấy."

Nhìn Vân Ny hướng hắn lộ ra nụ cười xinh đẹp như thiên sứ, đôi môi mê người, khom thành độ cong tuyệt mỹ, giống như ở trước mặt mời hắn thưởng thức, Tuyên Đình khó kìm lòng nổi một tay kéo người cô vào trong ngực, nhiệt liệt hôn cô.

Nụ hôn của hắn làm cô quên cả việc cự tuyệt nhận lễ vật cũng quên tất cả mọi thứ trên thế gian.

Lưỡi hắn nóng rực, khăn cầu thăm dò ở bên trong miệng cô.

Đôi tay trắng kiện của hắn đem cô khóa chặt ở trong ngực, một tay khẽ vuốt tấm lưng trơn nhẵn của cô, một tay bá đạo nắm cả hông của cô, đem cô đẩy về hướng lửa nóng ngang tàng của thân thể mình.

Cho đến giờ phút này, hắn mới hiểu mình sớm khát vọng muốn có cô.

Hắn cuồng dã hôn, dờn môi của cô, chậm rãi dờn về phía lông mày, nốt, tai, rồi từ từ dờn xuống, tình té găm nút lấy cần cổ duyên dáng cùng vai của cô.

Vậy mà Tuyên Đình tựa như vĩnh viễn không thỏa mãn, đột nhiên, hắn gạt lễ phục của Vân Ny thấp xuống, lộ ra một đôi tuyết lê hoàn mỹ.

Hắn vạn phần ôn nhu hôn đôi môi phấn hồng khẽ run của Vân Ny, làm cho hai tay cô chỉ có thể thật chặt bám lên thân thể cao to của hắn, vong tình ngâm nga.

Cô cả đầu óc nóng rùng rục, toàn thân phảng phất giống như điện giật, nổi lên trận khoái cảm tê dại.

Thân thể khẽ run theo bản năng dán về hướng thân thể cường tráng rắn chắc của Tuyên Đình, mong muốn được sủng ái nhiều hơn.

Tuyên Đình đưa tay thử dò xét tuyến phòng đạo cuối cùng của Vân Ny làm cô đột nhiên thanh tỉnh, bản năng phản kháng.

Cô tránh thoát khỏi lửa nóng của hắn, thờ hồng học rúc vào góc tường, bắt đầu sửa sang lại quần áo xóc xếch.

"Vân Ny."

Ở trước mặt Tuyên Đình, Vân Ny xấu hổ đỏ mặt mở cửa xông ra, để lại Thiệu Tuyên Đình một mình dưới ánh đèn chập chòn trong phòng.

Vân Ny thất kinh trốn ở trong một phòng của nhà vệ sinh nữ, trong đầu một mảnh hỗn loạn.

Đỗ Vân Ny không ngừng tự trách, thủy chung không dám đi ra khỏi nhà vệ sinh nữ bởi vì cô không biết phải đối mặt với Tuyên Đình như thế nào.

Lúc này, có tiếng một cô gái cười đùa truyền vào.

"Trung đồng thật đúng là khăng khải hào phóng! Chỉ là cùng hân tới ăn bữa cơm, đã tặng cho cô một dây chuyền kim cương trị không rẻ."

"Cô cũng không kém a! Cùng Trần quản lý ăn bữa cơm thì có bao tiền lì xì thật tốt a!"

"Chuyện không có tốt như cô nói đâu! Cô không có chú ý tới bộ dáng háo sắc của Trần quản lý à, mới vừa rồi đã sờ soạng toàn thân tôi, còn đưa tay vào trong quần nữa chứ."

"Ai hừm! Nói đến đây, người đàn ông nào không háo sắc a! Lâm trợ lý về mặt khăng khải, còn không phải là thường thừa dịp tôi không chú ý trộm sờ mông tôi."

"Nhưng, cũng không phải là tất cả đàn ông có tiền đều xấu xa như vậy. Nếu như là người đàn ông độc thân, lại đẹp trai như Tổng giám đốc công ty Vĩnh Xương - Thiệu Tuyên Đình để ý tới tôi, không tốn một xu, tôi cũng nguyện ý cùng anh ta lên giường."

"Hừm! Nghĩ hay quá nhỉ! Nghe nói anh ta là công tử playboy, nhiều hoa đêm không được, chỉ sợ cô phải xếp hàng đến chân trời đi."

"Cũng không hẳn là như thế, không tin cô hỏi a Kiều."

"Thật a? A Kiều, cô từng cùng thân tượng của tôi lên giường sao? Nói mau, kỹ thuật của hân như thế nào?"

Mấy người đó lộ ra một tràng cười, a Kiều lúc này mới thần thần bí bí nói:

"Kỹ xảo trên giường của hân rất là tốt. Cũng bởi vì hân quá tuyệt, cho nên từ đó về sau, những người đàn ông khác đều không thỏa mãn tôi."

"Oa a! Có thật không? A Kiều, tôi thật hâm mộ cô a! Cô chẳng những là xinh đẹp nhất trong số chúng ta, lại là người duy nhất cùng Thiệu tổng lên giường. Thật đáng ghét, chuyện tốt như thế thế nào không tới phiên tôi đây?"

Đúng rồi, nghe nói Thiệu tổng giám đốc chẳng những nhiều tiền lại ôn nhu, còn rất khăng khải đây!"

"Ai hừm! không phải người đàn ông trước khi đem phụ nữ lên giường đều như vậy sao?"

"Vậy cũng khó nói, có đàn ông xuất thủ nhưng hẹp hòi đấy thôi".

Núp ở trong nhà vệ sinh nữ, Đỗ Văn Ny không phát một tiếng động, cô khiếp sợ nghe đám đàn bà kia cười nói, cho đến khi người đã đi xa, cô vẫn bị đá kích lớn làm sững sờ.

Tất cả những điều các cô ấy nói có thật không?

Chỉ sợ không sai được, Thiệu Tuyên Đình đào hoa, cô đã từng tận mắt nhìn thấy. Cho tới bây giờ, cô vẫn không quên được Chiêm Lộ Lộ cùng Kiều An Na vì hân tranh giành tình nhân.

Về hân thêm mắm dặm muối, cho dù cô nhắm mắt lại, che kín lỗ tai, chẳng quan tâm, nhưng dù sao đó vẫn là sự thật.

Hơn nữa hôm nay hân đột nhiên tặng cô dây chuyền kim cương đắt giá như vậy, so sánh lời nói của của mấy cô gái kia cô rất khó để không liên tưởng trong lòng của hân, có phải hay không cũng xem cô như những người đàn bà kia, đưa cô lễ vật quý giá chỉ là muốn cùng cô lên giường?

Nước mắt trong suốt, không ngừng chảy xuống khuôn mặt tuyệt mỹ của Văn Ny.

Cô thật là muốn giống như trước kia, kiên cường tự nói với mình, cô chỉ là một lúc nhìn lầm mới có thể thích hoa hoa công tử.

Nhưng, bất kể cô phủ nhận thế nào đi nữa, trong lòng cô thật là đau đớn.

Kể từ đêm lễ tình nhân đó, Văn Ny lặng lẽ rời đi, cô liền như phăng phất như biến mất khỏi thế giới này. Cô không để lại bất kỳ tin tức nào trừ một phong thư báo tin cho mẹ nói mình đi du lịch.

Thiệu Tuyên Đình đã dùng hết các phương thức để tìm ra tin tức của Đỗ Văn Ny nhưng lại thủy chung không được.

Văn Ny mất tích làm cho Tuyên Đình tự trách trong lòng, khó có thể quên được.

Hân có thể đoán được, nhất định là bởi vì hân trong lúc vô tình làm thương tổn cô, mới làm cho cô không nói một câu liền rời hân.

Thật ra thì gặp phải sự cự tuyệt cùng phản kháng của cô hân rất hối hận. Hân rất muốn tìm một cơ hội giải thích với cô, đáng tiếc cô không cho hân cơ hội mà mất tích.

Từ đó về sau, Thiệu Tuyên Đình liền thay đổi, mỗi ngày trừ công việc, chỉ là công việc.

Đỗ Văn Ny ở Đài Loan lưu lạc hơn một tháng, cho đến tâm tình của mình bình tĩnh lại, mới về đến trong nhà, khôi phục cuộc sống thường ngày.

Vân Ny về nhà, tin tức trước tiên truyền đến tai Thiệu Tuyên Đình, hân hoan đó liền đi tới Đỗ gia.

"Tuyên Đình, đã trễ thế này, cậu còn tới gặp Vân Ny sao?"

"Bác gái, người khỏe, cháu có chút chuyện muốn nói cùng Vân Ny, xin hỏi có thể gặp cô ấy được không?"

Tuyên Đình hỏi rất hàm súc, hẳn cho là Vân Ny vẫn trách chuyện hân khó kìm nổi lòng xâm phạm cô, cho nên muốn trưng cầu sự đồng ý của bà để vào cửa đi gặp cô.

"Ngại quá, Vân Ny nói nó mệt, muốn nghỉ ngơi. Vậy thì hai ngày nữa cậu trở lại tìm nó nhé?"

"Nếu như vậy cháu sẽ không quấy rầy cô ấy, bác gái, người cũng nghỉ ngơi sớm một chút."

"Đã trễ thế này, để cho cậu về tay không, thật là ngại quá."

"Đâu có! Là cháu không tốt, làm tổn thương Vân Ny, cháu không có tư cách thỉnh cầu sự tha thứ của cô ấy, chỉ là muốn gặp cô ấy. Chỉ cần có thể thấy cô ấy bình an vô sự trở lại, cháu mới yên tâm, xin bác cùng Vân Ny bảo trọng."

Tuyên Đình ra về mang theo tiếc nuối, trong lòng có chút không rõ, chẳng lẽ chỉ vì đêm đó hân nhất thời không kìm hãm được, Vân Ny liền tức giận bỏ đi không lời từ biệt?

Đáng tiếc, Vân Ny không cho hân cơ hội giải thích, hân cũng không còn cơ hội biết chuyện, chỉ có thể mang theo tiếc nuối trong lòng rời đi.

Đỗ Vân Ny đứng ở bóng tối xuyên thấu qua cửa, len lén nhìn bóng dáng Tuyên Đình.

Không nghĩ tới lần gặp mặt này hân lại tiều tụy như vậy, cho dù ban đầu từng oán giận hân, nhưng bây giờ khi nhìn thấy bộ dáng gầy gò tiều tụy của hân, cô rất đau lòng, thật là muốn khóc.

Hân tại sao lại hành hạ bản thân thành như thế này? Chẳng lẽ hân không biết, nhìn hân bị hành hạ, cô cũng rất đau lòng sao?

Vân Ny đau lòng rơi nước mắt.

"Vân Ny, con cùng mẹ nói chuyện một chút được không?" Mẹ Thiệu đóng chặt ngoài cửa.

"Vâng." cô thật nhanh lau khô nước mắt trên mặt, liền cùng mẹ đến phòng khách.

"Nói cho mẹ, con bây giờ còn thương nó không?"

Đối mặt với vấn đề này, Vân Ny quay đầu đi chỗ khác.

"Mẹ, mẹ đừng hỏi vấn đề này."

"Tốt lắm, nói cho mẹ biết trước, con đã không quên nó được, tại sao không nói mà liền rời nó? Bây giờ trở về rồi, lại không chịu gặp. Có phải là nó làm chuyện gì thương tổn con?"

"Chớ nói nữa rồi, chuyện gì qua cũng đã qua rồi."

"Vậy tương lai con có tính toán gì?"

"Vậy còn phải nói, đương nhiên là về công ty tiếp tục đi làm, cố gắng liều mạng vì sự nghiệp, dầu gì cũng phải cầm tiền thưởng hoặc xe nổi tiếng về nhà như thế mới có cảm giác thành tựu a!"

"Mẹ hỏi không phải là cái này, con chẳng lẽ tính tránh mặt nó cả đời sao?"

"Nếu không thì nên như thế nào? Anh ta rõ ràng có một đồng phụ nữ ở bên cạnh, con không chịu nổi đàn ông đào hoa."

Mẹ và con giống nhau, không thể nhẫn nhịn bị đối phương phản bội. Trong tình yêu một khi có người thứ ba, cái loại tình yêu đó liền không trọn vẹn hoàn toàn. Chỉ có tình yêu thuần khiết trong sạch mới là thật yêu."

"Con ở đây nói những gì? Thiệu ca ca cùng Thiệu bá mẫu thương con từ nhỏ đến lớn. Bọn họ đối với con không oán không hận, cho tới bây giờ cũng không cần bất kỳ báo đáp."

"Thiệu ca ca cùng Thiệu bá mẫu?"

"Đúng a! Chẳng lẽ con không nhớ rồi? Ở bên cạnh nhà chúng ta, Thiệu bá mẫu cùng Thiệu ca ca là người hiểu rõ con nhất, bọn họ rốt cục trở về Đài Loan. Hơn nữa xa cuối chân trời, gần ngay trước mắt."

Thiệu Tuyên Đình chính là người nắm đó hiểu rõ con nhất, cũng là Thiệu ca ca chiều cố con tốt nhất, làm sao con có thể quên nó?"

"Tuyên Đình chính là Thiệu ca ca khi còn bé hiểu rõ con nhất." Vân Ny kinh hãi.

Nhạc Chiêu Nghi nói tiếp: "Về chuyện con cùng Tuyên Đình, có mấy lời mẹ muốn nói cho con biết. Thiệu bá mẫu cũng cùng mẹ thừa nhận qua, Thiệu ca ca của con trước kia quả thật phong lưu chút, nhưng kể từ khi biết con, hẳn liền thay đổi tâm tính.

Nhất là khi con đột nhiên mất tích, hẳn từ một người phong lưu lơi lạc danh môn quý công tử, biến thành một người cả ngày lẫn đêm điên cuồng vùi đầu vào công việc. Bởi vì chỉ có công việc mới có thể làm giảm bớt nỗi khổ tương tư. Chẳng lẽ con vẫn không hiểu được tình cảm của Tuyên Đình đối với con sao?"

Nghe mẹ nói như thế, Vân Ny nước mắt trong suốt rơi không ngừng.

"Mẹ là nói, Thiệu ca ca anh ấy. Vì con. Vẫn luôn là một người. Khổ cực với công việc. Chỉ là vì con. Anh ấy hoàn toàn. đem phụ nữ ngăn cách bên ngoài?" Vân Ny khóc không thành tiếng hỏi ngược lại.

"Đúng a! Mẹ nghe Vu Dương còn nói cho Ngọc Diệp biết, kể từ khi nó biết con, liền không để ý tới những người phụ nữ tự tìm tới. Chỉ là những người phụ nữ kia ái mộ hư vinh, mượn tin tức Tuyên Đình làm bạn với mình, mới có thể làm cho người ta cảm thấy Tuyên Đình đào hoa."

"Mẹ, mẹ nói. Tất cả đều là thật?"

"Dĩ nhiên, chẳng lẽ mẹ lại lừa con, hại con sao? Vân Ny, con làm sao rồi? Thế nào đột nhiên khóc đến lợi hại như vậy? Có phải hay không mẹ nói sai cái gì?"

Đỗ Vân Ny lắc đầu.

"Không có, mẹ nói. Một chút cũng không sai. Là con. Hết thấy đều là lỗi của con. Con không nên. Hiểu lầm anh ấy. Con muốn thấy. Thiệu ca ca. Con hiện tại liền muốn thấy anh ấy."

"Thôi Thiệu ca ca đã sớm đi về nhà. Hiện tại đã trễ thế này, có chuyện gì, ngày mai rồi hãy nói!"

"Không. Con hiện tại sẽ phải thấy anh ấy. Giải thích rõ mọi hiểu lầm."

Vân Ny vừa mới nói xong, người đã chạy ra ngoài, để lại Đỗ mẹ thờ dài:

"Ai! Cái đứa ngốc này, cũng không trông, Tuyên Đình đã sớm đi về, một người cứ như vậy chạy ra, bảo mẹ làm sao yên tâm?"

Nhạc Chiêu Nghi cầm điện thoại, lập tức gọi đến nhà họ Thiệu.

Bạn đang đọc truyện *Vừa Ý Quý Công Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Chương Mười

Mặt trăng treo trên cao, phát ra ánh sáng nhạt.

Nước mắt chưa khô, Đỗ Vân Ny vừa tự trách lại vừa đau lòng trong đêm tối tìm kiếm Thiệu Tuyên Đình.

"Thiệu ca ca. Thật xin lỗi. Thiệu ca ca. Thật xin lỗi."

Nếu như không phải là cô không tin hẳn, còn hiểu lầm hẳn, Thiệu ca ca cũng sẽ không vì cô, mà bị hành hạ như vậy.

Đây hết thấy đều là lỗi của cô.

Cho nên cô vội vã muốn chính miệng nói xin lỗi hẳn, giải thích cho hẳn, hết thấy đều là lỗi của cô.

Vân Ny mặc áo đơn bạc, ở Lãnh Phong trung run rẩy, nhưng vẫn là quật cường không ngừng chạy về phía trước, cho đến khi đụng vào bức tường người.

Người nọ cúi đầu, mới phát hiện một thân thể gầy yếu.

"Thật xin lỗi thiếu chút nữa đụng ngã cô, cô không sao chứ?"

Người đàn ông tiếng nói trầm thấp hùng hậu, làm cho người ta có cảm giác dị thường quen thuộc.

"Không, tôi nên xin lỗi mới đúng, là tôi không cẩn thận đụng phải anh."

Đỗ Vân Ny ngẩng đầu lên, mơ hồ thấy rõ người trước mắt.

"Thieu ca ca?". "Vân Ny? Lạnh như thế làm sao em lại một mình chạy đến?"

Thiệu Tuyên Đình thấy trên người cô quần áo mỏng manh, lập tức cởi áo khoác trên người khoác lên cho Vân Ny.

Vân Ny cảm động rơi lệ, một thời gian không thấy nhưng hấn vẫn quan tâm cô như thế.

"Thieu ca ca."

Cô khóc muốn nhào vào trong ngực của hấn, mà hấn lại lui một bước.

"Anh ghét em sao? Nếu không tại sao anh lại không chịu ôm em?"

"Không, cho tới bây giờ anh cũng không ghét em. Từ nhỏ đến lớn, em vẫn luôn là người anh yêu quý nhất, Ny Ny."

Vân Ny nghe vậy, lộ ra nụ cười cảm động. Thì ra anh ấy cũng biết cô chính là Ny Ny - người mà khi còn bé luôn bám dính anh không thả.

"Vậy tại sao anh không chịu ôm em?"

"Bởi vì anh sợ làm thương tổn em, cũng sợ em lần nữa bỏ anh rời đi. Anh không thể nhẫn nhịn bị thống khổ một lần nữa vì mất đi em, anh sợ anh sẽ không chịu nổi."

Thiệu Tuyên Đình rốt cục không nhịn được đưa tay đem cô kéo vào thật chặt.

"Em thật chịu tha thứ cho anh? Thật không trách anh sao? Anh yêu em như vậy, lại không cẩn thận làm tổn thương em. Thật xin lỗi, xin em tha thứ cho anh."

Vân Ny cũng ôm thật chặt lấy thân thể cường tráng của Tuyên Đình, cảm giác mình giờ phút này hạnh phúc quá.

"Không, thật ra thì em không nên trách anh. Đây hết thảy đều là lỗi của em. Nếu như không phải là em tin lời của người khác, trách lầm anh, cũng sẽ không hại anh chịu nhiều khổ sở như vậy."

"Nha đầu ngốc, làm sao có thể trách em được?"

"Không, đừng nói nữa. Chuyện kia anh không hề trách em "

"Em rất nhớ anh, mấy ngày này anh có khỏe hay không?"

"Anh cũng vậy, rất nhớ em. Cảm giác không có em, lòng của anh rất khó chịu, không hoàn chỉnh."

Đang lúc ôm nhau, người nhà chẳng biết lúc nào cũng đã đi tới.

"Tôi đã nói rồi! Đây là tâm đầu ý hợp, sáng tỏ được nỗi lòng liền lo lắng chạy đi!" Chu Ngọc Diệp là người đầu tiên nhạo báng hai người.

"Là thế này phải không? Kia mới vừa gọi điện thoại nói, không biết con gái tôi tại sao đi chưa về đã lo lắng chạy đi kiếm." Nhạc Chiêu Nghi lập tức dõng dạc cho Chu Ngọc Diệp một chậu nước lạnh.

"Ai hừm! Còn không phải là mẹ lo lắng con gái mất tích, khẩn trương gọi điện thoại chạy đi tìm kiếm "

Ngọc Diệp không để cho Chiêu Nghi phản bác, tiếp lại hỏi:

"Nhưng tôi không hiểu cô dâu này có phải thông đồng chọn chỗ này gặp mặt? Bằng không thế nào đã trẻ thế này vẫn còn ở bên ngoài dạo chơi?"

Đỗ Vân Ny bước đến gần hấn một bước.

"Sẽ không, đời này em sẽ không bao giờ rời anh, vĩnh viễn không rời đi."

"Em nói là thật sao?"

"Vâng." Cô gạt đầu một cái, lại gần hấn một bước.

Thiệu Tuyên Đình nghe vậy cũng cảm thấy kinh ngạc, liền nhu tình mật ý hỏi: "Ny Ny, làm sao đã trẻ thế này em còn chạy đến?"

"Chẳng phải Thiệu ca ca cũng biết em đến đây nên mới chạy đến tìm em sao!" Có người yêu dấu nhất có thể làm nũng, Đỗ Vân Ny tự nhiên làm ra bộ đáng tiểu nữ nhi.

"Lạnh như thế, em cứ nhiên mặc quần áo mỏng manh như vậy ra ngoài tìm anh? Huống chi nhà anh cách nhà em xa như vậy, làm sao em có thể trẻ như thế còn chạy đến tìm anh? Thật khó"

"Người ta mới không nghĩ được nhiều như vậy, em chính là rất nhớ anh, rất nhớ anh, thật là muốn gặp anh a! Vậy còn anh? Tại sao anh đã trẻ thế này vẫn chưa về nhà? Mẹ em không phải nói, anh đã sớm về nhà sao?" .

"Không thấy được em, anh về nhà cũng không ngủ được. Vẫn đứng ở cửa nhà em, lại sợ quấy rầy đến bác, vì vậy không thể làm gì khác hơn là đứng ở nhà hàng xóm trong hẻm nhỏ chờ đợi."

"Chờ cái gì?" Đỗ Vân Ny biết rõ còn hỏi.

"Đương nhiên là chờ em phát hiện a!"

"Nếu em không có lương tâm phát hiện thì sao?"

"Vậy anh liền hàng đêm tới, đợi đến khi lương tâm em phát hiện, đau lòng muốn chết mới thôi."

"A. anh thật hư. Biết rõ người ta đau lòng, còn nói như vậy."

Vân Ny cười đánh nhẹ vào ngực, hai người ôm nhau cười.

Ngược lại Ngọc Diệp cùng Chiêu Nghi đứng ở một bên, nghe bọn họ đổi lời nói, nổi da gà rớt đầy đất.

Người tuổi trẻ bây giờ cũng thiệt là, nói chuyện không đo mặt không thờ gắp, ngược lại làm cho người làm mẹ đây không chịu nổi.

.

Chu Ngọc Diệp rốt cục không nhịn được lên tiếng kháng nghị nói: "Được rồi! Các con ôm cũng ôm đủ rồi, lời ngon tiếng ngọt cũng nói đủ rồi. Nên có thể ngoan ngoãn về nhà nghỉ ngơi đi? Thiệu Tuyên Dĩnh, con chẳng lẽ bắt hiếu muốn cho mẹ con cùng con ở chỗ này chết rét đi?"

"Mẹ, con gọi Vu Dương đưa mẹ trở về trước. Con muốn tự mình đưa Ny Ny về nhà, sau đó sẽ về nhà nghỉ ngơi."

Cũng biết đứa con trai này, có vợ cũng không thêm quan tâm mẹ .

Kể từ sau khi Vân Ny cùng Tuyên Dĩnh hóa giải hiểu lầm, tình cảm của hai người càng keo sơn, gắn bó, sau khi tan việc luôn là dính vào cùng nhau.

Mất thấy con dâu tương lai đáng về hạnh phúc, Ngọc Diệp cùng Chiêu Nghi cũng ước gì hôn sự của bọn họ diễn ra nhanh một chút để các bà sớm được ôm cháu.

Đáng tiếc hai đứa trẻ tuổi vẫn còn quan tâm sự nghiệp, ai cũng không vội kết hôn.

Vì vậy Ngọc Diệp cùng Chiêu Nghi lên kế hoạch muốn đưa hai người động phòng trước thời gian.

Ngày nào đó, Vân Ny cùng Tuyên Dĩnh đột nhiên nhận được một phong thiệp mời, là một vị thượng giới đại nhân muốn tổ chức tiệc mừng thọ.

Vân Ny mặc dù kinh ngạc không biết tại sao mình lại nhận được thư mời, nhưng nghĩ lại, kể từ khi cô cùng Tuyên Dĩnh tham gia các buổi yến hội, cho dù cô chưa gả cho anh, nhưng mọi người đã xem cô như là vị hôn thê của Thiệu Tuyên Dĩnh nên phát thư mời cho cô, chẳng qua là phép lịch sự đi!

Dù sao bọn họ có phát thư mời cho cô hay không, Thiệu Tuyên Dĩnh cũng nhất định mang cô đi cùng.

Thiệu Tuyên Dĩnh cùng Đỗ Vân Ny đồng thời xuất hiện, làm mọi người thán ao ước, ánh mắt ngưỡng mộ.

"Chúc mừng, chúc mừng!"

Những người khác vừa thấy được Tuyên Dĩnh cùng Vân Ny, liền tới đây bắt tay bọn họ.

Kỳ quái, đây không phải là tiệc mừng thọ sao? Tại sao ai thấy bọn họ cũng nói lời chúc mừng?

Vân Ny đem ánh mắt hoài nghi, nhìn về hướng Nhạc Chiêu Nghi cùng Chu Ngọc Diệp quần áo sang trọng xuất hiện, chỉ thấy hai người chột dạ tránh né ánh mắt của cô.

Vân Ny vừa mới cảm thấy có gì đó không đúng, thì Thiệu Tuyên Dĩnh đứng bên cạnh đột nhiên lấy ra sợi dây chuyền kim cương hướng cô cầu hôn, hăng giọng nói:

"Cảm ơn các vị đã tham gia tiệc đính hôn của tôi cùng Đỗ Vân Ny tiểu thư."

Vân Ny vừa nghe, sững sờ tại chỗ.

Đây là yến tiệc đính hôn của cô cùng Tuyên Đình? Cô là người trong cuộc thế nào lại không biết?

Tuyên Đình nhân cơ hội Vân Ny đang sững sờ liền đem dây chuyền kim cương đeo cho cô.

"Hôm nay tôi đem dây chuyền đính ước đeo vào trên người Đỗ Vân Ny tiểu thư, đại biểu tôi đối với cô ấy trung thành cũng hứa hẹn rằng long đầu bạc."

Mẹ con họ Thiệu cùng Nhạc Chiêu Nghi đồng thời lộ ra nụ cười gian ác ý. Vân Ny quả nhiên là ngây thơ không thể thoát được.

Tuyên Đình yêu thương đem Vân Ny ôm vào trong ngực, nhìn dây chuyền kim cương tỏa sáng, lẩm bẩm vừa nói: "Sợi dây chuyền này anh vẫn luôn mang theo trên người, mong muốn tìm một cơ hội thích hợp, hướng Vân Ny cầu hôn."

Dây chuyền kim cương này, đại biểu anh yêu em thật lòng, anh muốn vĩnh viễn vĩnh viễn chỉ yêu một người, quý trọng sủng ái cô ấy cả đời."

Vân Ny bộ mặt hạnh phúc chui vào trong ngực Tuyên Đình. Mặc dù tiệc đính hôn này tới hết sức đột nhiên, làm cho cô vừa kinh ngạc vừa vui mừng, cả đời khó quên.

Thiệu Tuyên Đình thâm tình nhìn Vân Ny, "Vì để kỉ niệm một ngày đặc biệt này, anh đặt tên dây chuyền kim cương là "Thiên Sứ Tình Yêu". Ny Ny, anh vĩnh viễn yêu em."

"Em cũng yêu anh, vĩnh viễn vĩnh viễn".

Bạn đang đọc truyện *Vừa Ý Quý Công Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.